Η ολομέτωπη κατασταλτική επίθεση **κράτους και αφεντικών...**

...και οι κινηματικές μας απαντήσεις **στο εδώ και τώρα**

Η παρούσα μπροσούρα τυπώθηκε σε 1.000 αντίτυπα τον Ιούνιο του 2014 και αποτελεί προϊόν συλλογικής επεξεργασίας του Συντονισμού Αναρχικών Κοινοτήτων Αγώνα νότιας-ανατολικής Αθήνας. Διανέμεται στα πλαίσια των εκδηλώσεων με τίτλο: **«Η ολομέτωπη κατασταλτική επίθεση κράτους και αφεντικών και οι κινηματικές μας απαντήσεις στο εδώ και τώρα»**. Οι ενότητες που φέρουν υπογραφή συλλογικότητας αποτελούν έργο της ίδιας της συλλογικότητας. Οι υπόλοιπες ενότητες αποτυπώνουν θέσεις και απόψεις συλλογικά επεξεργασμένες στις διαδικασίες του Συντονισμού.

περιεχόμενα

Αντί εισαγωγής...

Η καταστολή αποτελεί πρακτική σύμφυτη με το κράτος καθότι το τελευταίο αποτελεί κατεξοχήν μηχανισμό επιβολής σχέσεων εξουσίας και εκμετάλλευσης. Η ένταση ωστόσο της καταστολής την εκάστοτε χρονική στιγμή εξαρτάται από τη δυνατότητα συναίνεσης που το κράτος μπορεί να υφαρπάξει από τις τάξεις των εκμεταλλευόμενων και ενίοτε μπορεί να τα καταφέρνει καλά. Τα τελευταία χρόνια ωστόσο διαπιστώνεται μια εκρηκτική έξαρση της κρατικής καταστολής σε όλα τα επίπεδα. Το χρονικό αυτό διάστημα συμπίπτει με την προσπάθεια επιβολής από την πλευρά της κυριαρχίας νέων όρων εκμετάλλευσης της εργασίας και νέων όρων πειθάρχησης. Η καπιταλιστική αναδιάρθρωση που πραγματοποιείται με αφορμή και αιτία την συστημική - οικονομική κρίση περιλαμβάνει την όξυνση της εργασιακής εκμετάλλευσης με τη μείωση των αμοιβών, την παγίωση της εργασιακής ανασφάλειας και των υψηλών ποσοστών ανεργίας, την πρακτική παύση των συλλογικών διαπραγματεύσεων, την αρπαγή του δημόσιου πλούτου, τη λεηλασία της φύσης, την βίαιη προλεταριοποίηση ενός πλατύτερου κομματιού των εκμεταλλευόμενων. Η καταστολή στο οικονομικό επίπεδο και εκείνο της εργασίας στοχεύει στη δημιουργία ενός νέου μοντέλου εργαζόμενου το οποίο θα εξασφαλίζει την καπιταλιστική κερδοφορία ενώ ταυτόχρονα στρώνει το δρόμο για την πολυδιαφημιζόμενη ανάπτυξη δηλαδή τη δημιουργία νέων ευκαιριών κέρδους για το κεφάλαιο, σε βάρος της εργασίας και της φύσης.

Είναι προφανές πως η καπιταλιστική αυτή αναδιάρθρωση δεν έχει τη συναίνεση του πλατύτερου κοινωνικού κομματιού των εκμεταλλευόμενων ενώ συγχρόνως η επιβολή της αποκτά στοιχεία αναγκαιότητας για την επιβίωσή του. Το κράτος πλέον παρακάμπτει τις προσπάθειες απόσπασης της συναίνεσης και καταφεύγει στην καταστολή προκειμένου να την επιβάλλει. Ζούμε, σχηματικά σημειώνοντας, την εποχή του τέλους της συναίνεσης και της ανάδυσης ενός σύγχρονου ολοκληρωτισμού.

Κομβικό σημείο στη διαδικασία έξαρσης της κρατικής καταστολής υπήρξε η εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008. Μια εξέγερση η οποία δημιούργησε ρηγματώσεις στην κρατική κυριαρχία και αίσθηση παντοδυναμίας και σίγουρα φόβισε το κράτος και τα αφεντικά, ενώ σημειώθηκε σε μια χρονική στιγμή μόλις πριν το διαφαινόμενο ξέσπασμα της συστημικής κρίσης. Ενώ η κρατική καταστολή πριν το Δεκέμβρη είχε πιο έντονα τα χαρακτηριστικά της υφαρπαγής της συναίνεσης, πλέον το κράτος παρακάμπτει τη συναίνεση και προχωρά κατευθείαν στη καταστολή. Ετσι, ήδη από τον Δεκέμβρη αρχίζουν να διαμορφώνονται τα βασικά χαρακτηριστικά της όξυνσης της κρατικής καταστολής. Τα χαρακτηριστικά αυτά περιλαμβάνουν υιοθέτηση νέων τακτικών και εργαλείων προπαγάνδας, την αναβάθμιση του νομικού οπλοστασίου, το ψυχολογικό τσάκισμα μέσα από τις διαμορφούμενες οικονομικές συνθήκες και φυσικά την αναβάθμιση της φυσικής καταστολής.

Για να επιτύχει την βίαιη επιβολή του το κράτος επικαλείται θέματα ασφαλείας και δημιουργεί έννοιες τις οποίες χρησιμοποιεί ως φόβητρο λειτουργώντας τρομοκρατικά. Ετσι υιοθετούνται από την επίσημη κρατική προπαγάνδα (και παπαγαλίζονται αφειδώς από τα συστημικά ΜΜΕ) τρομοκρατικά διλήμματα του στυλ πολιτική σταθερότητα ή χάος, πτώχευση, απειλές πείνας και έλλειψης καυσίμων, πειθάρχηση στις κεντρικές πολιτικές επιλογές ή εφιάλτης. Εννοείται πως η καταλήστευση της εργατικής τάξης, η λεηλασία της φύσης και το ξεπούλημα δημόσιου πλούτου βαφτίζονται προσπάθεια εθνικής σωτηρίας και ταυτίζονται με το εθνικό συμφέρον ενώ παρουσιάζονται ως οφειλόμενα εν μέρει στις συνθήκες «ανομίας» και μη επαρκούς πειθάρχησης στους κρατικούς μηχανισμούς. Η παραπάνω κρατική αφήγηση θεμελιώνει την υιοθέτηση του δόγματος «Νόμος και Τάξη» κατά το οποίο οποιαδήποτε πρακτική αντίστασης πρέπει να πατάσσεται άμεσα. Ταυτόχρονα τα υποκείμενα που αγωνίζονται ενάντια στην εφαρμοζόμενη πολιτική αποκτούν από την κυρίαρχη προπαγάνδα τα χαρακτηριστικά του εσωτερικού εχθρού ο οποίος έρχεται να αμφισβητήσει και υπονομεύσει την εθνική προσπάθεια. Η έννοια του εσωτερικού εχθρού διευρύνεται από τον επαναστάτη κομμουνιστή και αναρχικό στον μετανάστη, τον εξεγερμένο νεολαίο και πλέον μπορεί να περιλαμβάνει ολόκληρες τοπικές κοινωνίες που τολμούν να αντιστέκονται συλλογικά στα σχέδια κράτους και κεφαλαίου ενάντια στη λεηλασία του φυσικού τόπου διαβίωσής τους, όπως πολύ χαρακτηριστικά συμβαίνει στις Σκουριές της Χαλκιδικής.

Εκτός των άλλων δεν μπορούμε να αφήσουμε ασχολίαστο τον κατασταλτικό ρόλο των φασιστών και συγκεκριμένα της Χ.Α. Η Χ.Α. στοχοποιώντας τους μετανάστες και όχι τα ντόπια και διεθνή αφεντικά ως υπεύθυνους για την οικονομική κρίση ουσιαστικά λειτουργεί σαν ένας αντιπερισπασμός, σαν μια ακόμη βαλβίδα εκτόνωσης της συσσωρευμένης κοινωνικής οργής προς μια ακίνδυνη για το σύστημα εξουσίας κατεύθυνση. Ωστόσο, η άνοδος της Χ.Α. δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία αλλά πάτησε πάνω σε εθνικιστικά και ρατσιστικά ιδεολογήματα που προϋπήρχαν σε τμήμα της ελληνικής κοινωνίας και αναπαρήγαγε το κράτος. Οι φασίστες αποτέλεσαν το μακρύ χέρι της αστικής δημοκρατίας με επιθέσεις σε αγωνιστές, πογκρόμ σε μετανάστες, ενεργό ρόλο στην καταστολή κοινωνικών κινημάτων (όπως στις Σκουριές Χαλκιδικής), προσπάθεια εισχώρησης στα σωματεία με τη γραμμή εργοδοσίας (όπως επιχείρησαν ανοιχτά στη ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη του Περάματος). Η δράση αυτή πέρα από τα άμεσα αποτελέσματά της, προλείανε το έδαφος για να απενοχοποιηθούν αυτές οι πρακτικές και τα ιδεολογήματα ώστε να υιοθετηθούν και πάλι στη συνέχεια από την επίσημη κρατική πολιτική.

Ολα τα παραπάνω θεμελιώνουν ένα καθεστώς έκτακτης ανάγκης το οποίο σταδιακά θεσμοθετείται, μονιμοποιείται, νομιμοποιείται και επιχειρείται να παγιωθεί στις συνειδήσεις του κόσμου ως μια νέα φυσιολογική κατάσταση.

Οι πολιτικές κοινωνικής αφαίμαξης προϋποθέτουν την άμεση επίθεση της κυριαρχίας προς το κοινωνικό σύνολο. Η διατήρηση και επέκταση των ληστρικών θέσεων της κυριαρχίας απαιτεί την αναβάθμιση και εξέλιξη της καταστολής. Ετσι το κράτος αναπτύσσεται διαρκώς υλικοτεχνικά για να θέσει φραγμούς ενάντια στα επερχόμενα ρήγματα ανταρσίας που διαφαίνονται στο υπάρχον κοινωνικό πεδίο. Στρατικοποίηση της καταστολής (ΜΑΤ, ΕΚΑΜ, ΔΕΛΤΑ, ΔΙΑΣ), σχεδιασμοί για συμβολή του στρατού σε καταστολή πλήθους, παγίωση της αστυνομοκρατίας, της επιτήρησης με κάμερες ασφαλείας και κατακόρυφη αύξηση των παρακολουθήσεων ως μια σύμφυτη εικόνα της καθημερινότητας.

Ως ένα ακόμη βήμα υλοποίησης της κρατικής καταστολής είναι η αναβάθμιση του νομικού οπλοστασίου της κυριαρχίας. Οι λεγόμενοι αντιτρομοκρατικοί αναθεωρούνται συνεχώς επεκτείνοντας διαρκώς την έννοια του «τρομοκράτη». Δικαστήρια ειδικής σύνθεσης για πολιτικούς κρατούμενους, παράταση του χρόνου προφυλάκισης πέραν του καθορισμένου ορίου, ειδικές συνθήκες κράτησης (φυλακές τύπου Γ). Παράλληλα, όλο και συχνότερα εξαπολύονται διώξεις με καθαρά φρονηματικό χαρακτήρα εναντίων αναρχικών με ολοφάνερα στημένα από την αστυνομία κατηγορητήρια. Με τις διώξεις αυτές επιχειρείται η ποινικοποίηση των αγώνων και η ηθική, ακόμα και η φυσική εξόντωση των αγωνιστών. Ολα αυτά συνθέτουν ένα καθεστώς εξαίρεσης το οποίο επιδιώκεται να παγιωθεί.

Ενα ακόμη τέτοιο καθεστώς εξαίρεσης αποτελούν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών. Μαύρες τρύπες που όποιος πέσει μέσα δεν έχει φωνή, δεν έχει δικαιώματα, δεν είναι άνθρωπος και παράλληλα όλη του η καθημερινή ζωή-βασανιστήριο μένει επιτηδευμένα στην αφάνεια. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης αποτελούν κομμάτι της πολιτικής για τη διαχείριση του μεταναστευτικού ζητήματος του ελληνικού κράτους που υπάγεται στο σχεδιασμό της Ε.Ε. για μια Ευρώπη φρούριο.

Η έξαρση της καταστολής καταδεικνύει την αναγκαιότητα που έχει αποκτήσει για την κυριαρχία η καπιταλιστική αναδιάρθρωση. Η επιβολή της αποτελεί ζήτημα επιβίωσης για την κυριαρχία. Ωστόσο, η κυριαρχία δεν παίζει χωρίς αντίπαλο. Αντιστάσεις από την πλευρά των καταπιεσμένων αναπτύσσονται διαρκώς και είναι στο χέρι μας να δημιουργήσουμε εκείνους τους αγώνας και να ενισχύσουμε τους υπάρχοντες προσδίδοντάς τους τα ολικά εκείνα χαρακτηριστικά που μπορούν να απειλήσουν την κυριαρχία, συνειδητοποιώντας ότι η αντίστασή μας θα λαμβάνει όλο και πιο επιτακτικά χαρακτήρα επιβίωσης.

Καταστολή και καθημερινότητα

Ζούμε στην εποχή όπου το καπιταλιστικό σύστημα αναδιαρθρώνεται. Αυτή η αναδιάρθρωση είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τον ολοκληρωτικό μετασχηματισμό του κράτους και την καθολική εφαρμογή του δόγματος μηδενικής ανοχής.

Για να εξασφαλίσει την εύρυθμη λειτουργία του, πρέπει να καταστείλει πρακτικά κάθε κοινωνική αντίσταση, αλλά ακόμα περισσότερο πρέπει να χειραγωγήσει τη συνείδηση των ατόμων που απαρτίζουν το κοινωνικό σύνολο. Για να το πετύχει αυτό, το κράτος αναβαθμίζει το νομικό και τεχνολογικό του οπλοστάσιο, ενώ μ' ένα σύνολο θεσμών που επιδρούν στην καθημερινότητά μας διαχέει το φόβο, την ανασφάλεια, την απόγνωση και την υποταγή, εξασφαλίζοντας έτσι με νέους όρους τη συναίνεση σε κάθε κρατική επιλογή.

Στο μυαλό είναι ο στόχος, το νου σου ε;

Κεντρικός πυλώνας του δόγματος της καταστολής του νέο ολοκληρωτικού καθεστώτος που εγκαθιδρύεται είναι ο απόλυτος έλεγχος της συνείδησης των πολιτών. Πολλοί θεσμοί και μέσα εξυπηρετούν αυτό το σκοπό. Τέτοιοι είναι το σχολείο, η θρησκεία και η εργασία, τον πλέον σημαντικό όμως ρόλο παίζουν τα ΜΜΕ.

Τα ΜΜΕ αποτελούν το βασικό μηχανισμό προπαγάνδας στα χέρια του ολοκληρωτικού καπιταλιστικού κράτους, εισβάλλοντας σε κάθε σπίτι μέσα από την οθόνη της τηλεόρασης.

Από τις ειδήσεις μέχρι τα reality shows και τα διάφορα σίριαλ, τα μέσα μαζικής αποχαύνωσης δημιουργούν πρότυπα, κατευθύνουν συνειδήσεις, αποπροσανατολίζουν, εκβιάζουν και αποσπούν την κοινωνική συναίνεση σε κάθε κρατική μεθόδευση.

Τα δελτία ειδήσεων γεμίζουν από εικόνες ανέχειας και εξαθλίωσης, θυμίζοντας στους μικροαστούς «ότι υπάρχουν και χειρότερα» εξασφαλίζοντας έτσι τη σιωπή τους, ενώ η συκοφάντηση και η λασπολογία εναντίον όσων αντιστέκονται και αγωνίζονται όπως η απόκρυψη και διαστρέβλωση γεγονότων π.χ. αυτοκτονίες για οικονομικούς λόγους είναι συνήθης τακτική του ολοκληρωτισμού.

Ταυτόχρονα, σατυρικά σίριαλ και εκπομπές προωθούν την ανάλαφρη αντιμετώπιση της αγριότητας που βιώνουμε, άλλα προωθούν το lifestyle του καταναλωτισμού, του ατομισμού, του ωχαδερφισμού σε περιτύλιγμα δήθεν κοινωνικής ευαισθησίας ενώ τα διάφορα reality shows έκαναν αποδεκτή στη συνείδηση του κόσμου την παρακολούθηση των ζωών μας μέσω καμερών.

Καταλυτικό ρόλο στη διαμόρφωση της προσωπικότητας και της συνείδησης παίζει το σχολείο. Αποτελεί ίσως το σημαντικότερο θεσμό μετά την οικογένεια καθώς καλείται, πέρα από το να μας μορφώσει, να μας μάθει την κανονικότητα, το κοινωνικά αποδεκτό, τον άκρατο ανταγωνισμό, την υποταγή στην εξουσία, ενώ η ουσιαστική παιδεία εκλείπει.

Το σχολείο καλείται πρώτο να σε μάθει να σιωπάς όταν αδικείσαι, κατασκευάζοντας τους πολίτες του μέλλοντος. Τους πολίτες εκείνους που αποτελούν πειθήνια όργανα στα χέρια ενός καπιταλιστικού και βαθειά ολοκληρωτικού κράτους. Καίριος φόβος του κράτους είναι η καλλιέργεια συλλογικής συνείδησης στη νεολαία. Από τους κόλπους της μαθητικής και φοιτητικής κοινότητας ξεπήδησαν μερικά από τα πιο δυναμικά κινήματα, ενώ τα τελευταία χρόνια που η κρίση του καπιταλιστικού συστήματος έχει πλήξει τις ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων, πολλές φορές είναι οι μαθητές και οι φοιτητές που βρέθηκαν στην πρώτη γραμμή της μάχης.

Η ανάγκη του κράτους να χειραγωγήσει τη νεολαία γίνεται αντιληπτή από τις κατασταλτικές του μεθοδεύσεις μετά από τις τελευταίες σχολικές καταλήψεις. Η ποινικοποίηση των σχολικών καταλήψεων βέβαια είναι μια παλιά ιστορία και ανάγεται στην εποχή της μεταρρύθμισης Αρσένη. Οι μεγάλης διάρκειας καταλήψεις εκείνης της χρονιάς οδήγησαν στο να ψηφιστεί από την κυβέρνηση Σημίτη ο ν. 2811/2000 που αφορούσε την «Ομαλή λειτουργία των δημόσιων σχολείων πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης». Πιο συγκεκριμένα ορίζεται ότι «όποιος παρεμποδίζει, διαταράσσει ή διακόπτει την ομαλή λειτουργία των δημοσίων σχολείων πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης ή παρανόμως παραμένει στους χώρους λειτουργίας αυτών, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον έξι μηνών. Η ποινική διαδικασία ασκείται αυτεπαγγέλτως».

Τα τελευταία χρόνια η συγκεκριμένη διάταξη ανασύρεται συχνά πυκνά, ενώ η κυβέρνηση Σαμαρά δε δίστασε να την επιστρατεύσει καταλήγοντας σε κρεσέντο διώξεων κατά μαθητών που συμμετείχαν. Πιο συγκεκριμένα, η ΓΑΔΑ με πρόσχημα τη συνεργασία εκπαιδευτικής κοινότητας και αστυνομίας και την προστασία της νεολαίας, ζήτησε με έγγραφό της από τους διευθυντές πρώην κατειλημμένων σχολείων, να ρουφιανέψουν τα ονόματα μαθητών που συμμετείχαν στην κατάληψη. Για παράδειγμα, η λυκειάρχης του 2ο ΓΕΛ Κερατσινίου προχώρησε στην ανακοίνωση των ονομάτων 8 μαθητών, οι οποίοι κλήθηκαν στο Α.Τ. «δια προσωπικήν τους υπόθεσιν», ενώ πέρα από το γιατί προχώρησαν στην κατάληψη, ερωτήθηκαν για το που συχνάζουν, με ποιους κάνουν παρέα, ποιες είναι οι πολιτικές πεποιθήσεις των γονιών τους, τι δουλειά κάνουν αυτοί, αν είναι χωρισμένοι, ποιο είναι το οικογενειακό εισόδημα αν και ποιοι καθηγητές τους παρακίνησαν και αν αυτοί πρόσκεινται σε κάποιο πολιτικό κόμμα.

Οι μαθητές εξετάστηκαν χωρίς την παρουσία δικηγόρου, κάποιοι και χωρίς την παρουσία των γονιών τους, ενώ οι μπάτσοι άσκησαν στους μαθητές ποινικές διώξεις σε βαθμό κακουργήματος για τη συμμετοχή στις καταλήψεις με αποτέλεσμα τον αποκλεισμό τους από τις πανελλήνιες εξετάσεις λόγω της εκκρεμοδικίας. Ενα άλλο πρόσφατο παράδειγμα των κατασταλτικών μεθοδεύσεων του κράτους απέναντι στη μαθητική κοινότητα είναι η απαγόρευση της συμμετοχής μαθητών σε διήμερο φεστιβάλ που είχε στόχο να ευαισθητοποιήσει σχετικά με το μέλλον του πρώην αεροδρομίου του Ελληνικού και είχε διοργανωθεί από θεσμικούς φορείς (Δήμος Ελληνικού-Αργυρούπολης, Αλίμου και Γλυφάδας). Η Δ΄ Διεύθυνση Α/βάθμιας και Β/βάθμιας εκπαίδευσης Αθήνας χαρακτήρισε το ζήτημα «πολιτική διεκδίκηση στην οποία δεν προβλέπεται η συμμετοχή μαθητών από το νόμο».

Αλλο σημαντικό μέσο ελέγχου είναι η εργασία. Δε θα μπούμε σε λεπτομέρειες, καθώς αυτό είναι θέμα άλλης εισήγησης, αξίζει να αναφέρουμε όμως ότι από τη μία η απαίτηση του να είσαι παραγωγικός για να είσαι κοινωνικά αποδεκτός, και από την άλλη η εργασιακή ανασφάλεια και η οικονομική ανέχεια των τελευταίων ετών έχουν οδηγήσει σε ψυχολογική καταστολή μεγάλο τμήμα της κοινωνίας. Ως αποτέλεσμα έχουμε αύξηση των αυτοκτονιών για οικονομικούς λόγους, γεγονότα που υποκρύπτονται επιμελώς από τα ΜΜΕ ενώ άλλοι δουλεύουν με δυσμενείς εργασιακές συνθήκες και για ένα κομμάτι ψωμί προσπαθώντας να ανταπεξέλθουν στις υποχρεώσεις τους. Ετσι νομιμοποιείται άτυπα στη συνείδηση της κοινωνίας, αλλά τυπικά στα χαρτιά των καπιταλιστών, η στυγνή εργοδοτική εκμετάλλευση.

Ο «Μεγάλος Αδερφός» σε βλέπει…

Οπως προαναφέραμε, απαραίτητη για τον καπιταλιστικό ολοκληρωτισμό είναι η αναβάθμιση του τεχνολογικού του εξοπλισμού.

Προς αυτή την κατεύθυνση, ήδη μετά την 11η Σεπτέμβρη 2001 και την τρομοϋστερία που ακολούθησε, το κράτος ενέτεινε την καταστολή σε επίπεδο καθημερινότητας, με πρόσχημα τη δημόσια τάξη και ασφάλεια.

Ετσι, χιλιάδες κάμερες ξεφύτρωσαν στους δρόμους των μητροπόλεων του κόσμου, παρακολουθώντας κάθε κίνηση και ακούγοντας κάθε λέξη, ενώ οι υποκλοπές συνομιλιών σε τοπικό και παγκόσμιο επίπεδο και οι παρακολουθήσεις μέσω τηλεφώνων και δορυφόρων αποδείχτηκε ο πλέον συνηθισμένος τρόπος παρακολούθησης (σκάνδαλο Snowden) .

Η Αθήνα δε θα μπορούσε να πάει πίσω και έτσι με πρόσχημα αρχικά τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2004 , αγοράστηκε και εγκαταστάθηκε το τότε υπερσύγχρονο σύστημα C4I με στόχο την υπερεπιτήρηση των πολιτών και την πρόληψη τρομοκρατικών ενεργειών. Το σχέδιο προέβλεπε αρχικά τη λειτουργία 1250-1600 καμερών ανά 50μ κατά μήκος του οδικού δικτύου της Αθήνας και εντός των ολυμπιακών εγκαταστάσεων.

Τελικά το C4I δεν τέθηκε σε λειτουργία κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων, η αγορά του όμως δικαιολογήθηκε με πρόσχημα τη διαχείριση της κυκλοφορίας αλλά και την πρόληψης της εγκληματικότητας. Το C4I δεν απέφερε βέβαια στο κράτος τα αναμενόμενα αποτελέσματα, καθώς η έλλειψη νομικού πλαισίου για τη λειτουργία του κατά τη διάρκεια διαδηλώσεων μέχρι και το 2007, οπότε και ο Αρειος Πάγος έδωσε το πράσινο φως για τη χρήση του υλικού σε περίπτωση τέλεσης αξιόποινων πράξεων, όπως και η πυρπόληση των περισσότερων καμερών μέχρι τότε, δεν επέτρεψαν τη λειτουργία του. Βέβαια είναι αυτονόητο, ότι υλικό από τις κάμερες χρησιμοποιήθηκε έστω και παράνομα από τη ΓΑΔΑ, κατά τη διάρκεια των εκπαιδευτικών συλλαλητηρίων της περιόδου 2006-2007, με την Αρχή Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων να «αντιδρά» επιβάλλοντας πρόστιμα.

Παρόλα αυτά, η νοοτροπία της παρακολούθησης έγινε υποσυνείδητα αποδεκτή στο κοινωνικό σύνολο, ειδικά μέσω των ΜΜΕ, με αποτέλεσμα να τοποθετούνται παντού κάμερες ιδιωτικής και δημόσιας χρήσης έτοιμες να καταγράψουν κάθε παραβατική συμπεριφορά. Για παράδειγμα, φωτογραφικές κάμερες στα διόδια καταγράφουν όσους δεν πληρώνουν ώστε να έρθει μετά το πρόστιμο στο σπίτι. Κάμερες υπάρχουν ακόμα και στα νέα λεωφορεία, ενώ τα σύγχρονα κινητά τηλέφωνα, διαθέτουν κάμερα υψηλής ανάλυσης για να ρουφιανεύουμε πιο άνετα και σύστημα γεωγραφικού εντοπισμού για να μην παραλείπουμε να δίνουμε ανά πάσα στιγμή το στίγμα μας.

Τέλος, στα πλαίσια του ιδεολογήματος της ασφάλειας, το πιο πρόσφατο τεχνολογικό απόκτημα του ελληνικού κράτους είναι ο υπερσύγχρονος κοριός της ΕΥΠ, ικανός να καταγράψει δεκάδες συνομιλίες ταυτόχρονα, και σε αρκετή απόσταση απ' αυτόν, λύνοντας τα χέρια των μπάτσων, κάνοντας λιγότερο επεμβατικούς τους τρόπους παρακολούθησης.

Το κράτος γεμίζει τη φαρέτρα του…

Από το ξέσπασμα του εθνικού διχασμού το 1915 μέχρι τη δικτατορία του 1967 το πολίτευμα ήταν δημοκρατικό και λίγο πολύ οι εκλογές διεξάγονταν ανεμπόδιστα (με εξαίρεση τις περιόδους δικτατορίας, την περίοδο 1944-1949 και τις περίφημες εκλογές του 1961). Ομως, στην πραγματικότητα στην Ελλάδα δεν υπήρχε "κράτος δικαίου" αλλά ένα βαθύτατα αστυνομικό κράτος. Οι μη εθνικόφρονες πολίτες διώκονταν άγρια είτε με το "ιδιώνυμο" (νόμος του Βενιζέλου) είτε με την παρασυνταγματική και αντισυνταγματική νομοθεσία που έμεινε γνωστή ως έκτακτα μέτρα. Επρόκειτο για τους κομμουνιστές (ή "συμμορίτες" ή "ΕΑΜοβούλγαρους"), τις οικογένειές τους και όσους είχαν συνταχθεί με το ΕΑΜ

στην κατοχή, αλλά και για άλλες κατηγορίες – λόγου χάρη, οι βενιζελικοί έχουν διωχθεί το 1935 και οι αντιβενιζελικοί μετά το 1917, και οι οπαδοί της αβασίλευτης δημοκρατίας σε πολλές περιόδους, ακόμη και αν δεν ήταν αριστεροί, και βέβαια όλοι οι δημοκρατικοί πολίτες σε περιόδους δικτατορίας.

Σε όλη τη διάρκεια της περιόδου που εξετάζουμε (1915-1974) όλοι όσοι διώχθηκαν για τα πολιτικά τους φρονήματα κατά πρώτον διώχθηκαν με νόμους που αφορούσαν φρονήματα και όχι αποκλειστικά πράξεις, κατά δεύτερον εμμονικά αντιμετωπίστηκαν από τις κυβερνήσεις ως "μη πολιτικοί εγκληματίες". Κανένας τους δε δικάστηκε από ορκωτό δικαστήριο (δικαστήριο ενόρκων) αλλά οι περισσότεροι δικάστηκαν από στρατοδικεία και οι υπόλοιποι από τα τακτικά πενταμελή εφετεία. Βρέθηκαν πολλοί τρόποι γι' αυτό : είτε ειδικές διατάξεις που προέβλεπαν ότι δε θα δικάζονται από τα ορκωτά δικαστήρια τα εγκλήματα κατά του κράτους (κατά παράβαση των εκάστοτε συνταγματικών επιταγών) είτε με το κόλπο του να παραπέμπονται οι κομμουνιστές, πχ, ως κατάσκοποι και άρα να υπάγονται στη δικαιοδοσία των στρατοδικείων, όπως στην περίπτωση Μπελογιάννη. Και η 17 Νοέμβρη και ο Επαναστατικός Αγώνας των οποίων οι πράξεις υπάγονται κατά προφανή τρόπο στο "πολιτικό έγκλημα" (με την έννοια της παραβίασης του νόμου) δικάστηκαν από τα πενταμελή εφετεία. Αυτό συνέβη εξαιτίας μιας πρόθυμης δικαστικής εξουσίας που όρισε το "πολιτικό έγκλημα" ως εξής : "Ως πολιτικό έγκλημα θα πρέπει να νοηθεί μόνο το έγκλημα της εσχάτης προδοσίας και οι προπαρασκευαστικές πράξεις αυτού" (απόφαση 780/2003 του Εφετείου κακουργημάτων Αθηνών).

Ο πρώτος αντιτρομοκρατικός νόμος 774/1978 "περί καταστολής της τρομοκρατίας και προστασίας του δημοκρατικού πολιτεύματος" καταργήθηκε το 1983 και τη σκυτάλη πήρε ο νόμος 1916/1990 "για την προστασία της κοινωνίας από το οργανωμένο έγκλημα" που τέθηκε σε ισχύ το 1990. Ο νόμος αυτός καταργήθηκε το 1993 μετά από αντιδράσεις της αντιπολίτευσης, του Τύπου και νομικών κύκλων που τον χαρακτήρισαν αντισυνταγματικό. Στη συνέχεια ο νόμος 2928/2001 "τροποποίηση διατάξεων του ποινικού κώδικα και του κώδικα ποινικής δικονομίας και άλλες διατάξεις για την προστασία του πολίτη από αξιόποινες πράξεις εγκληματικών οργανώσεων", τέθηκε σε ισχύ το 2001. (Κατά την ψήφιση του παραπάνω νόμου το ΚΚΕ αποχώρησε από την αίθουσα).

Το καλοκαίρι του 2009, η κυβέρνηση Καραμανλή είχε περάσει μέσω των θερινών τμημάτων της Βουλής τον περίφημο κουκουλονόμο και διάφορες ρατσιστικές διατάξεις. Η κίνηση αυτή είχε θεωρηθεί από το ΠΑΣΟΚ συνταγματική εκτροπή και αντιδημοκρατική παρέκκλιση. Το ΠΑΣΟΚ, εκτός των υπόλοιπων μεγαλόστομων υποσχέσεών του είχε δεσμευτεί να καταργήσει το νόμο για την κουκούλα, με το σκεπτικό πως εκτός από αναποτελεσματικός, συνιστά παραβίαση του δικαιώματος του συνέρχεσθαι (ακόμα περιμένουμε). Η κυβέρνησή του όχι μόνο δεν κατήργησε τον κουκουλονόμο (δηλαδή τη μετατροπή πλημελλημάτων σε κακουργήματα, αν κανείς έχει καλύψει το πρόσωπό του ακόμα και ως στοιχειώδες μέτρο αυτοάμυνας στο χημικό πόλεμο της αστυνομίας) όχι μόνο κατ' επέκταση εξακολούθησε να διώκει βάσει αυτού του νόμου διαδηλωτές, αλλά πήγε το νομικό οπλοστάσιο της καταστολής ένα βήμα (ποιοτικό) παραπέρα. Ψήφισε το νέο - επικαιροποιημένο τρομονόμο (Ν3875/2010 ΦΕΚ : 158/Α/2010) με την σιωπηλή συναίνεση της κοινοβουλευτικής αριστεράς.

Με το πρόσχημα της κύρωσης της σύμβασης του Παλέρμο με την οποία ο ΟΗΕ βαφτίζει την "τρομοκρατία" κύριο εχθρό της ανθρωπότητας, εισήγαγε νέες αντιδραστικές "καινοτομίες" :

1ον - "τρομοκρατική οργάνωση μπορεί να θεωρηθεί ακόμα και μια ομάδα που διαπράττει πλημέλημμα, όπως για παράδειγμα παρακώλυση συγκοινωνιών. Ετσι μπορούν να δικαστούν για "τρομοκρατικές πράξεις" όσοι συμμετέχουν σε μια μαχητική πορεία και συλληφθούν, απλά η ποινή τους θα είναι μικρότερη".

2ον - "Οποιος παρέχει ουσιώδεις πληροφορίες ή υλικά μέσα, με σκοπό να διευκολύνει ή να υποβοηθήσει τη διάπραξη κακουργηματικών πράξεων, τιμωρείται με κάθειρξη μέχρι 10 ετών". Δηλαδή, όποιος παρέχει άσυλο σε καταδιωκόμενους διαδηλωτές, όποιος τους δώσει ένα μαλόξ για προστασία από τα δακρυγόνα, όποιος τους φωνάξει να φύγουν γιατί έρχονται τα ΜΑΤ, κινδυνεύει να βρεθεί στη φυλακή σαν συνεργός.

3ον - "Τρομοκρατικές πράξεις" κακουργηματικού χαρακτήρα μπορεί να θεωρηθούν ενέργειες όπως καταλήψεις, φθορά ξένης περιουσίας, διαδηλώσεις, πράξεις και ενέργειες οι οποίες συμβαίνουν πολύ συχνά σε λαϊκές κινητοποιήσεις. Ολοι οι άνθρωποι που κατά καιρούς παραπέμπονται με τέτοιες κατηγορίες θα μπορούν να δικάζονται σαν "τρομοκράτες".

4ον - Μέχρι την ψήφιση του νόμου, τιμωρούνταν όποιος συμμετέχοντας σε μια ομάδα που χαρακτηρίζεται "τρομοκρατική" έπαιρνε μέρος σε πράξεις κακουργηματικού χαρακτήρα. Από δω και στο εξής είναι αδιάφορο αν ο ίδιος έχει τελέσει τις συγκεκριμένες πράξεις. Αρκεί η συμμετοχή του στην οργάνωση για να διωχθεί, δηλαδή εισάγεται η έννοια της συλλογικής ευθύνης.

5ον - Απαλείφονται οι δικλείδες ασφαλείας του προηγούμενου τρομονόμου (3251/2004) που αν και ποινικοποιούσαν δε θεωρούσαν τρομοκρατία πράξεις που "εκδηλώνονται ως προσπάθεια εγκαθίδρυσης δημοκρατικού πολιτεύματος ή ως δράση υπέρ της ελευθερίας, ή αποσκοπούν στην άσκηση θεμελιώδους ατομικής, πολιτικής ή συνδικαλιστικής ελευθερίας" (άρθρο 8). Με τη νέα εκδοχή του νόμου, διαδηλώσεις συνδικάτων, κομμάτων και οργανώσεων μπορούν να θεωρηθούν τρομοκρατία και ο κάθε διαδηλωτής τρομοκράτης, στο βαθμό που θα παρεκκλίνουν από την αυτο-αναιρούμενη - από το κράτος - νομιμότητα.

Και σα να μην έφταναν όλα αυτά, το κράτος έκτακτης ανάγκης νομιμοποιεί την πρακτική των προληπτικών προσαγωγών και επίσης εισάγεται:

6ον - Η έννοια της απειλής. Προβλέπεται ότι όποιος απειλεί με τέλεση εγκλήματος (βλέπε διαδήλωση, κατάληψη κτλ.) και έτσι προκαλεί τρόμο, τιμωρείται με φυλάκιση δύο ετών (τουλάχιστον).

Και κλείνει ο κύκλος των τροποποιήσεων με την καθιέρωση των αόρατων μαρτύρων:

7ον - Ενώ με τον τρομονόμο του 2004 το δικαστήριο δεχόταν καταθέσεις από ανώνυμους μάρτυρες, αλλά ήταν υποχρεωμένο να αποκαλύψει το όνομα τους, αν το ζητούσε ο κατηγορούμενος ή άλλος, τώρα αυτό καταργείται, ενώ ο "μάρτυρας δίχως πρόσωπο" συν τοις άλλοις, θα μπορεί να φυγαδεύεται στο εξωτερικό - οδηγώντας στη φυλακή ανθρώπους με καταθέσεις μαρτύρων που δεν θα τους δουν ποτέ και,συνεπώς, δεν θα έχουν τη δυνατότητα να αμφισβητήσουν την αξιοπιστία τους.

Μπορεί η κυβέρνηση να μην κατάργησε τυπικά - αναστέλλοντας το - το δικαίωμα στη διαδήλωση αλλά επιφέρει τέτοιους περιορισμούς που απονεκρώνει την όποια ουσία του.

Ο αυταρχικός ιστός έχει υφανθεί γύρω μας, οι κατασταλτικοί μηχανισμοί έχουν ισχυροποιηθεί και γίνονται όλο και πιο επιθετικοί και προκλητικοί.

Στην απεργία των φορτηγατζήδων και υπαλλήλων στο μετρό, η κυβέρνηση πίεσε και πέτυχε να θεωρηθούν κακουργήματα η μη συμμόρφωση με την επίταξη και η παρακώληση συγκοινωνιών. Η εντολή για επίταξη των εκπαιδευτικών, δόθηκε πριν ακόμα ξεκινήσει η απεργία – για προληπτικούς λόγους.

Οι κατά τόπους εισαγγελείς στέλνουν απειλητικά έγγραφα στις διευθύνσεις δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης προειδοποιώντας τους γονείς ότι η κατάληψη αποτελεί "αξιόποινη" πράξη, που διώκεται με ποινή μέχρι πέντε χρόνια, καθώς κι ότι αν δεν καταφέρουν να αποτρέψουν τα παιδιά τους από το παραπάνω "αδίκημα" τελούν την "αξιόποινη πράξη της παραλείψεως εποπτείας ανηλίκου...

Η ιδεολογική τρομοκρατία που εκπέμπεται καθημερινά από τους τηλεοπτικούς δέκτες και τα ερτζιανά, αλλά και από τους καλοπληρωμένους κονδυλοφόρους του αστικού τύπου συνδυάζεται άριστα με το μαστίγιο της κρατικής τρομοκρατίας.

Να λοιπόν ποιο είναι το περιεχόμενο της "μάχης της πατρίδας ενάντια στη χρεοκοπία" που διατυμπανίζουν: Επενδύσεις από το διεθνές κεφάλαιο, τσάκισμα των όποιων κατακτήσεων των εργαζομένων, ανοιχτός πόλεμος σε όποιον αντισταθεί. Η αστική φιλοδοξία είναι πως στα ερείπια της παλιάς ισορροπίας θα εκκινήσει η ανάπτυξη, με κοινωνικά στρώματα στο περιθώριο, με αυταρχικότερες μορφές εξουσίας. Καθώς φαίνεται η αστική τάξη αδυνατεί να προβάλλει το συμφέρον της ως γενικό, μέσω των συναινετικών μηχανισμών, αδυνατεί να εγγυηθεί το ψωμί για τους πρόσφατα κοινωνικά ενταγμένους και στρέφεται στη σιγουριά της καταστολής.

Σκότωσε το μπάτσο που κρύβεις μέσα σου…

Τελευταίο χαρτί του ολοκληρωτικού καθεστώτος, αφού έχει χειραγωγήσει τη σκέψη και τη συνείδηση, είναι να στρέψει τα μέλη της κοινωνίας το ένα απέναντι στο άλλο, καλλιεργώντας τον κοινωνικό κανιβαλισμό. Καθημερινά συναναστρεφόμαστε ανθρώπους που κοιτάνε την πάρτη τους έχοντας απωλέσει κάθε ίχνος συλλογικής συνείδησης και κοινωνικής αλληλεγγύης, ανθρώπους που πατάνε επί πτωμάτων για να ανέβουν οικονομικά και κοινωνικά, ανθρώπους θύματα του lifestyle που προωθούν τα ΜΜΕ. Βλέπουμε ανθρώπους υποταγμένους στην κανονικότητα να αποδοκιμάζουν και να αποστρέφονται οτιδήποτε αποκλίνει από τα σάπια ρατσιστικά και σεξιστικά κοινωνικά πρότυπα.

Ο ρουφιάνος που γλύφει το αφεντικό στη δουλειά υπό το φόβο της απόλυσης, οι ελεγκτές-κυνηγοί κεφαλών στα ΜΜΜ που τραμπουκίζουν εφήβους και ηλικιωμένους για να βγάλουν το μισθό τους, όλοι αυτοί που λειτουργούν ως άτυποι μπάτσοι της καθημερινότητάς μας, ορίζοντας την κανονικότητα, τη νομιμότητα και το κοινωνικά αποδεκτό, δε θα μπορούσαν παρά να βρίσκονται απέναντί μας, μιας και έχουν διαλέξει στρατόπεδο δράσης και έχουν θέσει έστω και ασυνείδητα τον εαυτό τους κομμάτι του κατασταλτικού μηχανισμού του κράτους.

Προταγματικά…

Συνοψίζοντας, θα μπορούσαμε να πούμε ότι η καταστολή και η χειραγώγηση του κράτους στην καθημερινότητά μας είναι τόσο διάχυτη και πολυεπίπεδη, όσο διάχυτος και πολύμορφος οφείλει να είναι ο αγώνας ενάντια στο κράτος, το κεφάλαιο και κάθε μορφή εξουσίας.

αναρχική συλλογικότητα Ναμούς
(Αργυρούπολη, Ελληνικό, Γλυφάδα)

Καταστολή και εργασία

Ιστορικά, η εργασία υπήρξε πάντοτε ένα πολύ χρήσιμο εργαλείο ελέγχου πάνω στον κόσμο της εργασίας, δηλαδή στις εκάστοτε κοινωνίες. Υπήρξε μέσο πίεσης αλλά και καταστολής, από πλευράς αφεντικών και κράτους, πάνω στις μάζες είτε από τη θέση του εργαζόμενου είτε του ανέργου. Με το ξέσπασμα της πρόσφατης οικονομικής κρίσης, καταγράφηκε σε παγκόσμιο επίπεδο, μια πρωτοφανής επίθεση στον κόσμο της εργασίας και στα εργατικά κεκτημένα των προηγούμενων ετών. Κεκτημένα που κατοχυρώθηκαν μέσα από τους αγώνες των εργατών.

Ο όρος «επισφαλής» εργασία που άρχισε να γίνεται της μόδας πριν μια δεκαετία, περιέγραφε ουσιαστικά τη νέα πραγματικότητα: ευέλικτα ωράρια, ανοχή στις απολύσεις, μαύρη εργασία, προγράμματα stage, εντατικοποίηση και βέβαια, αποδυνάμωση του συνδικαλισμού. Ταυτόχρονα, άρχισε και η ψυχολογική πίεση προς τους εργαζόμενους καθώς η επισφάλεια κρεμόταν σαν πέλεκυς πάνω απ΄τα κεφάλια τους, με συνέπεια την κάμψη των αντιστάσεων και των όποιων διεκδικήσεων, την υιοθέτηση του άκρατου ανταγωνισμού και της υποτέλειας στα αφεντικά.

Η όξυνση της οικονομικής κρίσης από το 2008, μόνο τυχαία δεν ήταν, όπως τυχαία βέβαια δεν ήταν κι η επιλογή από πλευράς κυριαρχίας να επιτεθεί τόσο άγρια κι απροκάλυπτα στον τομέα της εργασίας. Αυτή η επιλογή επίθεσης στους εργαζόμενους, δεν έγινε απλά επειδή δεν τους έβγαιναν τα νούμερα λόγω κρίσης. Εγινε γιατί απλά είχε έρθει ιστορικά η στιγμή, που θα άλλαζε αυτό που μέχρι τότε γνωρίζαμε σαν εργασία (εργατική νομοθεσία, εργατικά δικαιώματα, συμβάσεις εργασίας, απεργίες, ασφάλιση, συνταξιοδότηση, επιδόματα κ.λ.π).

Η κρίση στάθηκε η κατάλληλη αφορμή για να αλλάξει ουσιαστικά η μορφή της εργασίας, οι σχέσεις εργαζομένων-εργοδοτών καθώς κι οι σχέσεις των εργαζομένων μεταξύ τους. Μέσα από μια συνθήκη όπου οι εργαζόμενοι θα επωμίζονται όλο το κόστος και το ρίσκο της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσής, προκειμένου να επιβιώσουν με τις λιγότερες απώλειες οι τράπεζες κι οι πολυεθνικές.

Αποτέλεσμα αυτής της βίαιης επίθεσης στους εργαζόμενους και απονοηματοδότησης της εργασίας (όπως τουλάχιστον την ξέραμε μέχρι σήμερα) είχε σαν συνέπεια την όξυνση των οικονομικών και κοινωνικών ανισοτήτων, την κατακόρυφη αύξηση της ανεργίας και της φτώχειας, τις στρατιές ανέργων, τις αυτοκτονίες και, βέβαια, την κατάρρευση όλων των προνοιακών δομών. Στην ελληνική πραγματικότητα του ΧΡΕΟΥΣ δεν έχουμε ψευδαισθήσεις πως μπορούν να έρθουν καλύτερες μέρες μέσα απ΄το υπάρχον οικονομικοπολιτικό σύστημα, με δάνεια, μνημόνια κι «αναπτυξιακά» μέτρα. Κι εδώ ο καπιταλισμός είναι από τη φύση του εχθρικός ως προς τους εργαζόμενους κι η δήθεν ανάπτυξη βασίζεται στην υπερεκμετάλλευση της υπεραξίας που παράγουμε. Κοινωνική και οικονομική ανισότητα υπήρχε και πριν την κρίση, η οποία απλά οξύνθηκε απ'το 2008. Είδαμε σ' αυτά τα 6 χρόνια να τσακίζονται μισθοί και συντάξεις, μαζικές απολύσεις σε ιδιωτικό και δημόσιο τομέα, κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, των επιδομάτων, της ασφάλισης. Μειώθηκε κατακόρυφα ο βασικός μισθός και προφανώς κι οι θέσεις εργασίας. Τώρα πια ένας δουλεύει για δυο και πληρώνεται για μισό. Τώρα πια περιμένουν στην ουρά εκατομμύρια για να δουλέψουν. Ετσι οι όποιες διεκδικήσεις πέφτουν στο κενό, υπό την πίεση του εκβιασμού της ανεργίας, αφού ο εργαζόμενος είναι απλά αναλώσιμος.

Καταργήθηκαν ουσιαστικά οι απεργίες, αφού όλες κηρύσσονται παράνομες και καταχρηστικές κι οι απεργοί απλά επιστρατεύονται κάθε φορά, ενώ υιοθετούνται όροι όπως η κινητικότητα και η διαθεσιμότητα. Δεν λείπουν βέβαια κι οι εκβιασμοί λόγω συνδικαλιστικής δράσης κι η απειλή δικαστικών διώξεων για συμμετοχή σε απεργίες και κινητοποιήσεις.

Ταυτόχρονα, ισχυροποιείται ο δεσποτισμός των αφεντικών, αφού μπορούν ν' απολύουν χωρίς να καταβάλλουν όχι μόνο τις αποζημιώσεις αλλά ούτε τα δεδουλευμένα. Η απλήρωτη εργασία κι οι υπερωρίες, η νομιμοποίηση της ανασφάλιστης εργασίας, η κατάργηση ρεπό, αδειών ακόμα και της κυριακάτικης αργίας, τα 5μηνα προγράμματα του ΟΑΕΔ, είναι η σύγχρονη πραγματικότητα για όσους ακόμα δουλεύουν.

Χαρακτηριστικά της αποθράσυνσης των αφεντικών είναι τα περιστατικά άμεσης επίθεσης στους εργαζόμενους με μπάτσους, μπράβους και φασίστες. Οπως με τους μετανάστες εργάτες γης στη Μανωλάδα, στην περίπτωση της ενοικιαζόμενης καθαρίστριας Κ.Κούνεβα, στο Μετρό, στη Χαλυβουργική, στην ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη Περάματος, στην Ιχθυόσκαλα και η λίστα των επιθέσεων του κεφαλαίου συνεχίζεται…. Το κράτος, σε ρόλο εργοδότη, βάζει τα ΜΑΤ να κάνουν τη βρώμικη δουλειά, όπως με τις καθαρίστριες του υπουργείου οικονομικών.

Η εκτίναξη της φορολογίας στα ύψη, η διάλυση της δημόσιας υγείας και παιδείας, η παραχώρηση του δημόσιου πλούτου σε ιδιώτες (λιμάνια, ενέργεια, νερό, παραλίες...) σε συνδυασμό με την καταστρατήγηση κάθε εργατικού κεκτημένου, οδηγούν μια ολόκληρη κοινωνία σε οικονομική και ηθική πια χρεοκοπία.

Η επιβολή των επαχθών όρων των δανειακών συμβάσεων, δεν θα μπορούσε να πραγματωθεί χωρίς την κλιμάκωση της κρατικής καταστολής. Οι ογκώδεις μαχητικές διαδηλώσεις του 2010-11΄-12΄, δέχτηκαν σφοδρή επίθεση, με τον κατασταλτικό μηχανισμό να επιτίθεται βίαια και άμεσα. Τεράστια νούμερα μπάτσων κάθε λογής, να επιτίθενται στους απεργούς και διαδηλωτές, με λύσσα. Βίαιοι ξυλοδαρμοί, τόνοι χημικών, δολοφονικές επιθέσεις των ΜΑΤ και ΔΕΛΤΑ σε διαδηλωτές, ευθείες βολές δακρυγόνων και κρότου λάμψης πάνω στα σώματα διαδηλωτών, επίδειξη νέων κατασταλτικών μέσων όπως αύρες νερού και φράχτες έξω απ'τη βουλή. Δεν χρειαζόταν πια καμία αφορμή για να επιτεθούν οι δυνάμεις καταστολής στους διαδηλωτές. Οποιος βγαίνει στο δρόμο, έρχεται αντιμέτωπος με την κρατική βία, σε φυσικό και νομικό επίπεδο.

Η όξυνση του κοινωνικού ταξικού πολέμου κι η επιβολή της στυγνής εκμετάλλευσης ανθρώπου και φύσης είναι η σύγχρονη πραγματικότητα. Χρησιμοποιώντας, ως μέσο ελέγχου την εργασία (δηλ. την επιβίωση), η κυριαρχία επιτυγχάνει ένα διπλό στόχο. Από τη μια ορίζει εκείνη και μόνο εκείνη τους όρους που οι μάζες θα δουλεύουν , θα παράγουν, θα καταναλώνουν και τον τρόπο που θα ζουν. Ποιοι θα έχουν θέση στις αποικίες τους και ποιοι και πόσοι θα περισσεύουν.

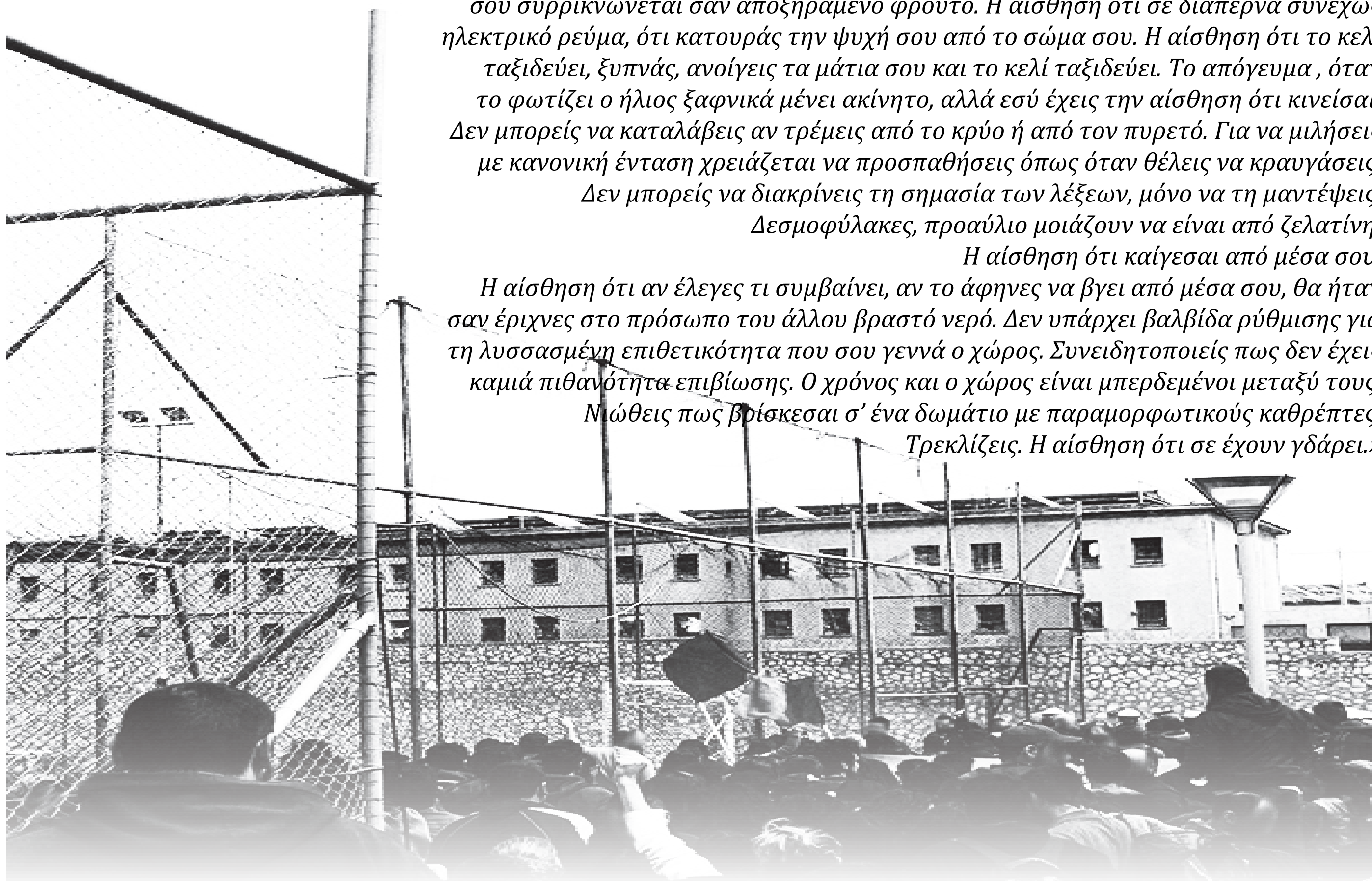
Από την άλλη, ελέγχοντας την εργασία, ανοίγει ουσιαστικά ο δρόμος για να επεκτείνουν τον έλεγχο και σε όλους τους άλλους τομείς της κοινωνικής ζωής και σε όλα τα επίπεδα, ανάγοντας ουσιαστικά την εργασία στο πλέον ισχυρό εργαλείο ελέγχου, επιβολής και αλλοτρίωσης ολόκληρης της κοινωνίας. Το νέο καθεστώς δεν χρειάζεται πια την κοινωνική συναίνεση για να εφαρμόσει το πρόγραμμα του. Τα ποσοστά της ανεργίας και η φτωχοποίηση των ανθρώπων είναι αρκετά για να εκβιάζουν τον κόσμο της εργασίας καθημερινά. Ο τομέας της εργασίας, ως ακρογωνιαίος λίθος του καπιταλισμού, ήταν αυτός που θα πλήρωνε τη διάσωση του.

Ελευθεριακό στέκι Πικροδάφνη
(Μπραχάμι)

Για τις ειδικές συνθήκες κράτησης μέσα στις ειδικές συνθήκες διαβίωσης:
για την αναδιάρθρωση των φυλακών και τα κολαστήρια υψίστης ασφαλείας

Μετά από μακρά παραμονή στα κελιά απομόνωσης η Ουλρίκε Μάινχοφ έγραψε το παρακάτω κείμενο.

«Η αίσθηση ότι το κεφάλι εκρήγνυται σε χίλια κομμάτια. Η αίσθηση ότι ο εγκέφαλός σου συρρικνώνεται σαν αποξηραμένο φρούτο. Η αίσθηση ότι σε διαπερνά συνεχώς ηλεκτρικό ρεύμα, ότι κατουράς την ψυχή σου από το σώμα σου. Η αίσθηση ότι το κελί ταξιδεύει, ξυπνάς, ανοίγεις τα μάτια σου και το κελί ταξιδεύει. Το απόγευμα , όταν το φωτίζει ο ήλιος ξαφνικά μένει ακίνητο, αλλά εσύ έχεις την αίσθηση ότι κινείσαι. Δεν μπορείς να καταλάβεις αν τρέμεις από το κρύο ή από τον πυρετό. Για να μιλήσεις με κανονική ένταση χρειάζεται να προσπαθήσεις όπως όταν θέλεις να κραυγάσεις. Δεν μπορείς να διακρίνεις τη σημασία των λέξεων, μόνο να τη μαντέψεις. Δεσμοφύλακες, προαύλιο μοιάζουν να είναι από ζελατίνη.
Η αίσθηση ότι καίγεσαι από μέσα σου.
Η αίσθηση ότι αν έλεγες τι συμβαίνει, αν το άφηνες να βγει από μέσα σου, θα ήταν σαν έριχνες στο πρόσωπο του άλλου βραστό νερό. Δεν υπάρχει βαλβίδα ρύθμισης για τη λυσσασμένη επιθετικότητα που σου γεννά ο χώρος. Συνειδητοποιείς πως δεν έχεις καμιά πιθανότητα επιβίωσης. Ο χρόνος και ο χώρος είναι μπερδεμένοι μεταξύ τους. Νιώθεις πως βρίσκεσαι σ' ένα δωμάτιο με παραμορφωτικούς καθρέπτες. Τρεκλίζεις. Η αίσθηση ότι σε έχουν γδάρει.»

Σε όλο το πέρασμα της ιστορίας, η έννοια του δίκαιου και του άδικου, της τιμωρίας και του σωφρονισμού, των νόμων που διέπουν και συγκρατούν τις αντίρροπες κοινωνικές δυνάμεις, καθορίζονται πάντοτε από την εκάστοτε εξουσία. Η δημιουργία των φυλακών έδωσε στους καπιταλιστές ένα ακόμη όπλο, πιο ταιριαστό στην εξέλιξη των κοινωνιών, μια πιο «ανθρωπιστική» επιλογή πέρα από τη θανατική ποινή και την καταναγκαστική εργασία που ακόμα και σήμερα, όμως, χρησιμοποιούνται. Συμβαδίζοντας με την καπιταλιστική ανάπτυξη, εξέλιξε την τιμωρία όσων παραβαίνουν τους νόμους, με τον εγκλεισμό τους στις φυλακές. Οι φυλακές από την αρχιτεκτονική τους έως τους νόμους που τη διέπουν, είναι για τους κρατούμενους το καθημερινό βασανιστήριο για τα «λάθη» που έκαναν. Είναι η διαδικασία της καταστολής, της απομόνωσης, της ψυχικής και σωματικής εξόντωσης. Οι φυλακισμένοι είναι άνθρωποι που έχασαν τα δικαιώματα που τους προσφέρονται από την κοινωνία και η ύπαρξη τους μέσω του βασανιστηρίου τους, λειτουργεί παραδειγματικά για τον εκφοβισμό όλων εμάς, των «ελεύθερων». Τα κολαστήρια, ιδιαίτερα σε καιρούς κρίσης όπως αυτή, χρησιμοποιούνται από την εξουσία σα σχολεία πειθάρχησης και υποταγής. Μαζί με την όξυνση του ταξικού ανταγωνισμού, αναπόφευκτα, αυξάνεται και η ταξικότητα των φυλακών όπου χιλιάδες φτωχοδιάβολοι ετοιμάζονται να επανδρώσουν τα σωφρονιστικά καταστήματα. Η επίθεση στην ύπαρξη των φυλακών και στο ιδεολόγημα του σωφρονισμού, πρέπει να αποτελεί για κάθε αγωνιζόμενο πάγια θέση για την ανατροπή και το ξεπέρασμα αυτής της κοινωνίας. Ομως, η αισχρότητα και το πιο ποταπό γέννημα των εξουσιαστικών εγκεφάλων, ετοιμάζεται να αναδιαρθρωθεί.

Σύμφωνα με το καινούριο σωφρονιστικό νομοσχέδιο, οι φυλακές θα χωρίζονται σε κατηγορίες τύπου Α', Β΄, Γ΄. Οι φυλακές τύπου Α' προορίζονται για κρατούμενους που έχουν διαπράξει εγκλήματα οικονομικής φύσεως και εγκλήματα κατά της ιδιοκτησίας. Για το νέο μοντέλο κοινωνικής-ποινικής διαχείρισης, το πρόβλημα δεν είναι πλέον η φτώχεια, αλλά οι φτωχοί. Τα χαμηλότερα ταξικά στρώματα όπως άστεγοι, μετανάστες, μικροοφειλέτες, καθώς και όσοι π.χ. επιλέξουν την κατάληψη ως εναλλακτική λύση στέγασης θα φιλοξενηθούν στα κελιά τύπου Α' διευρύνοντας την έννοια της εγκληματοποίησης των «από κάτω». Η βιαιότητα της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης δεν αφήνει κανένα περιθώριο κοινωνικής συναίνεσης και για το σύγχρονο κράτος ασφαλείας, η τήρηση της αστικής νομιμότητας, η πρόληψη και το τσάκισμα κάθε έννοιας παραβατικότητας αποκτούν ζωτική σημασία για την απρόσκοπτη εφαρμογή των κυρίαρχων επιλογών. Και για να μη χάνεται η κοινωνική τάξη και ιεραρχία ούτε στη φυλακή, ο νόμος προβλέπει τη δυνατότητα για μείωση των κατηγοριών ή και της ποινής μέσω επιστροφής ποσού της αρχικής οφειλής, ώστε να προστατεύονται οι μεγαλοκαπιταλιστές που κατηγορούνται για παραβάσεις φορολογικού χαρακτήρα. Στις φυλακές τύπου Β' κατατάσσονται όσοι κατηγορούνται για κακουργήματα χωρίς να αντιμετωπίζουν ισόβια κάθειρξη.

Οι κρατούμενοι που προορίζονται για τα καταστήματα τύπου Γ' είναι καταδικασθέντες και κατηγορούμενοι με βάση τον αντιτρομοκρατικό νόμο, όσοι έχουν καταδικαστεί για σύσταση εγκληματικής οργάνωσης, κρατούμενοι που φέρονται να συμμετέχουν ή και να υποκινούν στάση στη φυλακή, αλλά και όσοι έχουν καταδικαστεί σε ισόβια κάθειρξη. Η εκτίμηση επικινδυνότητας του κρατουμένου ώστε να μεταφερθεί σε φυλακές τύπου Γ΄ γίνεται κατά παραγγελία του εισαγγελέα εκτέλεσης ποινών. Μια νέα συνθήκη κράτησης, μια φυλακή μέσα στη φυλακή, η οποία εξυπηρετεί το τσάκισμα της ανθρώπινης ύπαρξης και των αγώνων μέσα στα σύγχρονα κολαστήρια. Οι φυλακές υψίστης ασφαλείας θα φτιαχτούν για να θάψουν ζωντανούς όσους αντιστέκονται, για να φιμώσουν κάθε φωνή που προτάσσει την καταστροφή τους. Η αντιτρομοκρατική εκστρατεία ενάντια στον εσωτερικό εχθρό συνεχίζεται και προσπαθεί να επιβάλει το φόβο και την αδράνεια, τον ακρωτηριασμό των κινημάτων από τα μέσα αγώνα και τις επιλογές που ξεφεύγουν από τα στενά πλαίσια της νομιμότητας που ορίζει το ίδιο το κράτος. Οι φυλακές τύπου Γ΄ θέλουν να γίνουν το φόβητρο για όλους τους αγωνιζόμενους που επιδιώκουν την ανατροπή του καθεστώτος. Θέλουν να γίνουν η τιμωρία όσων σκέφτονται ότι πρέπει να διεκδικήσουν την αξιοπρέπεια τους, μέσα από αγώνες που θα αμφισβητούν την παντοδυναμία του κράτους. Τα νέα κολαστήρια πρόκειται να αποτελέσουν μια μορφή πιο σκληρού εγκλεισμού. Συγκεκριμένα, στο νέο αυτό καθεστώς οι άδειες καταργούνται, η τηλεφωνική επικοινωνία και τα επισκεπτήρια από συγγενικά πρόσωπα περιορίζονται (σχεδόν μηδενίζονται), τα μεροκάματα καταργούνται και το δικαίωμα προαυλισμού περιορίζεται σε μόνο 1 ώρα ημερησίως. Τις υπόλοιπες 23, οι κρατούμενοι θα μένουν απομονωμένοι στο κελί, κάτι το οποίο αποτελεί σαφές βασανιστήριο. Οι κρατούμενοι μπαίνουν σε καθεστώς πλήρους απομόνωσης, όχι μόνο σωματικής αλλά και ως πολιτικά υποκείμενα. Τα μέσα που διατηρούσαν για να παρεμβαίνουν στο κοινωνικό σώμα αποκόπτονται και η υπεράσπισή τους δυσχεραίνει, κάτι στο οποίο συντείνει και η σχεδιαζόμενη απαγόρευση πρόσβασης στη δικογραφία για «υποθέσεις τρομοκρατίας» από κατηγορουμένους και συνηγόρους κατά την διάρκεια της προδικασίας. Είναι μια διαδικασία αποκοπής της επικοινωνίας των μέσα με τους έξω, κατά συνέπεια με το νέο νομοσχέδιο προωθείται και η κοινωνική απομόνωση όχι μόνο των ιδίων αλλά των προτάσεων και των αντιλήψεων τους. Είναι η οριστική μεταγωγή τους σε ένα μη-τόπο αδράνειας και σιωπής. Είναι η αγωνιώδης προσπάθεια των εξουσιαστών να ρίξουν τους αγωνιστές και τους αγώνες τους στη λήθη.

Οι κρατούμενοι αυτοί θα έχουν δικαίωμα έφεσης μόνο μετά από 4 ή 10 χρόνια ανάλογα με τη φύση του αδικήματος και θα εκτίουν τα 5/5 της αρχικής ποινής και όχι τα 3/5 όπως ίσχυε ως τώρα. Τη φρούρηση των φυλακών, ιδίως αυτών του «τύπου Γ'», αναλαμβάνει με ευρείες αρμοδιότητες - απόρρητες σύμφωνα με το νομοσχέδιο - ειδικό σώμα της ΕΛ.ΑΣ, το οποίο, θα έχει αρμοδιότητα επιβολής της τάξης, της πειθάρχησης και του ελέγχου μέσα στις φυλακές, προκειμένου να αντιμετωπίζουν αποτελεσματικότερα στάσεις και προσπάθειες απόδρασης. Η δημιουργία αυτού του ειδικού κλιμακίου της ΕΛ.ΑΣ ως το ύστατο μέσο καταστολής του αγώνα των κρατουμένων στη διεκδίκηση καλύτερων όρων εγκλεισμού τους, φαίνεται ξεκάθαρα από τη δυνατότητα που τους δίνεται στη χρήση όπλων εντός των φυλακών αλλά και από το ότι η απόφαση που αναφέρεται στις αρμοδιότητές τους δε

θα δημοσιεύεται στο Φ.Ε.Κ. Προβλέπεται παράλληλα, υποτίθεται για λόγους δημόσιας τάξης και ασφάλειας, οι κρατούμενοι με ειδική διαβάθμιση επικινδυνότητας να κρατούνται κατά καιρούς -σε περιπτώσεις μεταγωγών- σε αστυνομικά τμήματα, ώστε να μηδενίζεται ο κίνδυνος απόδρασής κατά τη μεταγωγή τους από τις φυλακές σε δικαστήρια ή δικαστικές αρχές.

Ενα άλλο σημαντικό σημείο του νομοσχεδίου είναι πως θεσμοθετεί την έννοια του καταδότη αφού οποιοσδήποτε άλλος κρατούμενος που δεν δικάζεται για τρομοκρατία και είναι διατεθειμένος να καταδώσει οποιαδήποτε πληροφορία για έναν πολιτικό κρατούμενο, για μια οργάνωση ή οτιδήποτε μπορεί να σκαρφιστεί στο μυαλό του, θα έχει τη δυνατότητα αποφυλάκισης για οποιοδήποτε λόγο κι αν έχει βρεθεί μέσα στη φυλακή. Ωθεί λοιπόν τους ποινικούς κρατούμενους σε πρακτικές κοινωνικού κανιβαλισμού. Με αποτέλεσμα, οι ποινικοί να «κυνηγάνε» τους πολιτικούς κρατούμενους και τους πολιτικούς να αυτό-απομονώνονται από το σύνολο των κρατουμένων. Δεν είναι καθόλου τυχαία η επιλογή αυτής της διάταξης αφού ότι έχει κερδηθεί μέσα στις φυλακές, έχει κερδηθεί με αγώνες που από κοινού όλοι οι κρατούμενοι έχουν δώσει. Οι πολιτικοί κρατούμενοι πάντα με τον λόγο και τη δράση τους παρενέβαιναν ενεργά στις διεκδικήσεις μέσα στις φυλακές, πάντα προπαγάνδιζαν και μιλούσαν για τα πολιτικά πλαίσια της δράσης τους, πάντα συνέβαλαν ουσιαστικά και καθοριστικά στις όποιες διεκδικήσεις. Και σ' αυτούς τους αγώνες ποινικοί και πολιτικοί κρατούμενοι βρίσκονται συνοδοιπόροι. Να σημειωθεί ότι διατάξεις όπως οι παραπάνω αποτελούν τη νοητή συνέχεια του νέου κατασταλτικού δόγματος που θέλει τη ρουφιανιά και τον χαφιεδισμό προνομιακό σύμμαχο της αντιτρομοκρατικής εκστρατείας και του πολέμου ενάντια στον εσωτερικό εχθρό: από την ανοιχτή πρόσκληση χαφιεδισμού και την διαφήμιση των τηλεφώνων της αντιτρομοκρατικής μέχρι την δημοσίευση φωτογραφιών αγωνιστών που συλλαμβάνονται σε διαδηλώσεις, από την ποινικοποίηση των προσωπικών-συντροφικών σχέσεων μέχρι τις «ανώνυμες» ασφαλίτικες καταγγελίες που «νομιμοποιούν» εισβολές σε σπίτια συντρόφων, στήνουν κατηγορητήρια και πολιτικές ομηρίες εις βάρος αγωνιζόμενων ανθρώπων.

Το καθεστώς εκτάκτου ανάγκης προσπαθώντας να αναδιαρθρωθεί και να προφυλάξει την κερδοφορία των αφεντικών, δημιουργεί ειδικές συνθήκες διαβίωσης για ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας. Η αδυναμία κοινωνικής αναπαραγωγής ευρέων κοινωνικών ομάδων, η απόγνωση, η ανέχεια, ο αποκλεισμός, δημιουργούν ένα διευρυμένο «περιθώριο» με όλο και περισσότερες παραβατικές συμπεριφορές. Ταυτόχρονα, η διαφύλαξη της νομιμότητας και η αναγκαία επιβολή του ολοκληρωτισμού και της τάξης, διευρύνουν την παρανομοποίηση και ανοίγουν τα περιθώρια του εγκλεισμού για τη συντριπτική πλειοψηφία των από κάτω. Πίσω από τα τείχη και αφού πια η φυλάκιση είναι μια ρεαλιστική πιθανότητα, πρέπει να δημιουργηθεί ένα ισχυρό φόβητρο, μια συνθήκη που να προσομοιάζει σε μια επί της γης κόλαση. Αυτή είναι μια ακόμη πιο «στενή» φυλακή, βαθαίνοντας την ύπαρξη της, περιφράσσοντας τα μπουντρούμια με εξοντωτικούς, για όσους βρεθούν μέσα τους, όρους, δημιουργώντας το καλύτερο παράδειγμα για την αποφυγή της, τόσο για τους μέσα όσο και για τους έξω. Αυτές είναι οι ειδικές συνθήκες κράτησης, στις φυλακές υψίστης ασφαλείας.

Πρωτοβουλία αναρχικών/αντιεξουσιαστών από τους πρόποδες του Υμηττού
(Βύρωνας, Παγκράτι, Καισαριανή, Υμηττός)

ΤΑ ΝΕΑ ΙΔΙΩΝΥΜΑ
ΣΤΟ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΧΘΡΟΥ

Η υπόθεση του συντρόφου Θ. Σίψα

Την 5η Μάη 2010, ημέρα γενικής πανελλαδικής απεργίας ενάντια στη ψήφιση του πρώτου μνημονίου και των εξαντλητικών, αντικοινωνικών μέτρων που αυτό συνεπάγεται, πραγματοποιείται στην Αθήνα μία από τις μαζικότερες διαδηλώσεις των τελευταίων δεκαετιών. Η διαφοροποίηση της από άλλες, παλαιότερες, δεν οφείλεται αποκλειστικά στη πρωτοφανή μαζικότητα της αλλά και στην αποφασιστικότητα και τη συγκρουσιακή διάθεση που εκδηλώνεται από ένα μεγάλο κομμάτι του κόσμου που συμμετέχει σε αυτήν. Για αρκετές ώρες το κέντρο της Αθήνας από την Ομόνοια έως τη Συγγρού γίνεται πεδίο μάχης με συγκρούσεις ανάμεσα σε διαδηλωτές και αστυνομία και επιθέσεις σε καπιταλιστικούς στόχους και δημόσια κτήρια. Η οργή του κόσμου ήταν τέτοια που τον έκανε να ξεπεράσει τις στενές πολιτικές νόρμες και να επιχειρήσει έφοδο στο κοινοβούλιο. Οι δυνάμεις καταστολής όλων των ειδών επιτίθενται με τόνους χημικών και ξύλο όμως θα καταλήξουν να αμύνονται αφού μεγάλο κομμάτι του κόσμου, τους αντιμετωπίζει με χέρια, πέτρες, ξύλα, μολότοφ, αναγνωρίζοντας το ρόλο τους ως εμπόδιο στον κοινό του στόχο. Δεν υπάρχει καμία διάθεση φυγής ή διάλυσης και όπου αυτό γίνεται στιγμιαία, ο κόσμος ανασυγκροτείται και ξαναεπιτίθεται. Κανένας δεν πάει σπίτι του, κανένας δεν έχει αυτό το σκοπό.

Η διαδήλωση μοιάζει πια ν' αποκτά εξεγερσιακά χαρακτηριστικά, με το κοινοβούλιο να πολιορκείται. Τότε, αρχίζει να γίνεται γνωστό πως τρεις εργαζόμενοι δολοφονήθηκαν, βρίσκοντας το θάνατο από αναθυμιάσεις που προκλήθηκαν από τον εμπρησμό του υποκαταστήματος της τράπεζας «Marfin» στην οδό Σταδίου. Το αποτρόπαιο γεγονός θα σημάνει το τέλος της διαδήλωσης και ακολούθως το στιγματισμό της.

Για ώρες, η τρομοκρατία των πολυάριθμων δυνάμεων καταστολής δεν μπορούσε να ελέγξει την κοινωνική αναταραχή, η οποία ανακόπηκε σε λίγα μόνο λεπτά, με την "παγωμάρα" και την αμηχανία που ακολούθησαν την είδηση του θανάτου των τριών εργαζομένων. Το κράτος και τα φερέφωνα του δε χρονοτριβούν, παίρνουν τη σκυτάλη και αναλαμβάνουν τη διαχείριση της κατάστασης που είχε διαμορφωθεί, με σκοπό την εκμετάλλευση της προς όφελός τους. Αμεσα, τα καθεστωτικά Μ.Μ.Ε.-τηλεδικαστήρια, χωρίς κανέναν ηθικό δισταγμό, αρχίζουν να μεταδίδουν ανεπιβεβαίωτες πληροφορίες. Στο στόχαστρο τους μπαίνει ο αναρχικός/αντιεξουσιαστικός χώρος, το ευρύτερο ριζοσπαστικό κίνημα και η κοινωνική-ταξική αντιβία που ασκείται απέναντι στη βία του κράτους και του κεφαλαίου, σε μία προσπάθεια απονοηματοδότησης και σπίλωσης τους. Παράλληλα, ανακοινώνεται η απαγόρευση συγκεντρώσεων στο κέντρο της πόλης, με τις δυνάμεις καταστολής να επιτίθενται και να εκκενώνουν του δρόμους από τους διαδηλωτές. Στα Εξάρχεια, ομάδες ΔΕΛΤΑ εισβάλλουν στην κατάληψη «Χώρος Ενιαίας Πολύμορφης Αναρχικής Δράσης» στην οδό ΖαΪμη και στο «Στέκι Μεταναστών» στην οδό Τσαμαδού, προκαλώντας εκτεταμένες ζημιές. Οι βάσεις για την ωμή καταστολή που θ' ακολουθήσει έχουν μπει και οι μεθοδεύσεις έχουν ήδη ξεκινήσει.

Από το καλοκαίρι του 2010, μετά από εξέταση αυτόπτων μαρτύρων και του υλικού από δεκάδες, ιδιωτικές και κρατικές, κάμερες ασφάλειας, χωρίς να προκύψει κανένα τεκμήριο κατηγορίας για κάποιον, η υπόθεση μπαίνει στο συρτάρι.

Η νομική εμπλοκή των 4 ατόμων με την υπόθεση γίνεται με ένα «ανώνυμο» σημείωμα, που φτάνει στην ασφάλεια, στο οποίο υποδεικνύονται ονομαστικά, με διευθύνσεις, αριθμούς κινητών και πινακίδες οχημάτων και τους καταλογίζουν όχι μόνο τις επιθέσεις στο υποκατάστημα της Marfin και στο βιβλιοπωλείο Ιανός, αλλά και τις συγκρούσεις στην Κερατέα. Το σημείωμα αυτό σήμερα έχει χαθεί ως δια μαγείας από τα αρχεία της ΓΑΔΑ.

Στις 29 Απριλίου του 2011, τέσσερα άτομα εκ των οποίων τρεις αναρχικοί, με μοναδικό στοιχείο το σημείωμα αυτό, προσάγονται – απάγονται από την αστυνομία, μεταφέρονται στη ΓΑΔΑ, όπου και κρατιούνται για πάνω από 10 ώρες, χωρίς να γνωρίζουν το λόγο και ενώ για ώρες δε μπορούν να επικοινωνήσουν με κανένα. Πολύ αργότερα ενημερώνονται πως θεωρούνται ύποπτοι για την υπόθεση της Marfin και την επίθεση στο βιβλιοπωλείο «Ιανός». Ενώ πρόκειται για μια απλή ανωμοτί κατάθεση, δηλαδή κατάθεση χωρίς όρκο, ακολουθούν έρευνες στα σπίτια τους, κατάσχονται ρούχα και προσωπικά αντικείμενα.

Το άλλο υποτιθέμενο στοιχείο είναι κάποιες φωτογραφίες από κάμερες, οι οποίες όμως δεν εμφανίζουν κάποιον από τους προσαχθέντες να έχει σχέση με τον εμπρησμό της τράπεζας. Μετά την κατάθεσή τους, αφήνονται ελεύθεροι και τα «στοιχεία» μαζί με τις καταθέσεις στέλνονται στον εισαγγελέα, ο οποίος όμως δεν μπορεί να τεκμηριώσει καμία κατηγορία και επιστρέφει το φάκελο πίσω στην αστυνομία και η όλη υπόθεση φαίνεται να οδεύει προς το αρχείο. Ολοι τους από τη πρώτη στιγμή τοποθετούνται δημόσια επί του θέματος και αρνούνται τις κατηγορίες.

Η δικογραφία θα παραμείνει στην ασφάλεια στάσιμη για περίπου έναν χρόνο, μέχρι την αλλαγή της κατάθεσης ενός ασφαλίτη, που υποστηρίζει πως είναι σύνηθες οι αναρχικοί να αλλάζουν ρούχα στις πορείες. Με το νέο αυτό «στοιχείο» η υπόθεση ανασύρεται πάλι και η δικογραφία πηγαίνει εκ νέου στον εισαγγελέα, που την προωθεί με κατηγορίες αυτή τη φορά στην ανακρίτρια.

Ενώ πλησιάζει ο Μάιος του 2012 γνωστοποιείται ότι αναμένεται κλήση για κατάθεση στον ανακριτή. Τελικά, κλήση για κατάθεση σχετικά με την υπόθεση της Μαρφίν στέλνεται μόνο στο Θοδωρη Σίψα, για την 1η Φεβρουαρίου του 2013, όπου αρνείται όλες τις κατηγορίες.

Παρά την προφανή απουσία στοιχείων εναντίον του Θ.Σ., υπήρξε διχογνωμία μεταξύ ανακριτή και εισαγγελέα (έχοντας ο δεύτερος άγνοια σημαντικού μέρους της δικογραφίας) για το ζήτημα της προφυλάκισής του, οπότε παρέμεινε προσωρινά κρατούμενος στα δικαστήρια της Ευελπίδων περιμένοντας την απόφαση του συμβουλίου Πλημμελειοδικών. Μετά από πολύωρη αναμονή, αφέθηκε ελεύθερος με περιοριστικούς όρους, στους οποίους συμπεριλαμβάνεται και η απαγόρευση συμμετοχής σε οποιαδήποτε πορεία ή διαδήλωση. Οι όροι αυτοί συνεχίζουν να ισχύουν μέχρι σήμερα.

Στις 5/5/2013, πάλι κοντά στην επέτειο της 5ης Μάη, και χωρίς να έχει προκύψει κανένα στοιχείο, το συμβούλιο πλημμελειοδικών αποφασίζει με παραπεμπτικό βούλευμα να πάει την υπόθεση στο δικαστήριο και να αποδώσει κατηγορίες κακουργηματικού χαρακτήρα στο σύντροφο Θοδωρή Σίψα, με κατηγορίες τον εμπρησμό της Μαρφίν, την ανθρωποκτονία 3 υπαλλήλων της και την απόπειρα ανθρωποκτονίας 23ών ακόμη. Ο σύντροφος παραπέμπεται σε δίκη στις 9 Δεκεμβρίου του 2013 με μοναδικά “στοιχεία” τη συμμετοχή του στην απεργιακή κινητοποίηση της 5ης Μάη του 2010 και την πολιτική του ταυτότητα. Το κράτος δεν ψάχνει για ενόχους. Στήνοντας πολιτικές σκευωρίες, τους κατασκευάζει και τους αναδεικνύει.

Η δίκη αυτή αναβλήθηκε για λόγους αδυναμίας της πολιτικής αγωγής και ορίστηκε για τις 14 Μάη του 2014 όπου λόγω εκλογών αναβλήθηκε για την 1η Δεκεμβρίου του 2014.

Η επιλογή των ημερομηνιών μόνο τυχαία δεν είναι. Το κράτος προσπαθεί να χτίσει μια επετειακή μιντιακή φιέστα για την 5η Μάη πάνω στις πλάτες των συντρόφων μας σε παραλληλία με την ηθική και πολιτική τους εξόντωση. Μέσα στην περίοδο της συστημικής κρίσης και παράλληλα της σφοδρότερης επίθεσης των αφεντικών, το κράτος «έκτακτης ανάγκης» κινητοποιώντας ολόκληρο το κατασταλτικό, μιντιακό και δικαστικό μηχανισμό, επιχειρεί να περάσει απειλητικά μηνύματα προς την κοινωνία, στοχεύοντας στην αδιαμαρτύρητη συναίνεση της. Επικαλούμενο τη διασφάλιση της κοινωνικής ειρήνης, της οποίας δηλώνει εγγυητής, κατέχει το μονοπώλιο της βίας. Ετσι, επιβάλλει το δόγμα «τάξη και ασφάλεια», καταστέλλοντας όλους αυτούς που μάχονται καθημερινά ενάντια σε κάθε έκφραση του εξουσιαστικού συστήματος (π.χ. αγώνας των κατοίκων της Β.Α. Χαλκιδικής ενάντια στην «Ελληνικός Χρυσός» του “εθνικού εργολάβου” Μπόμπολα). Το κράτος ακόμη πιο πολύ θέλει να

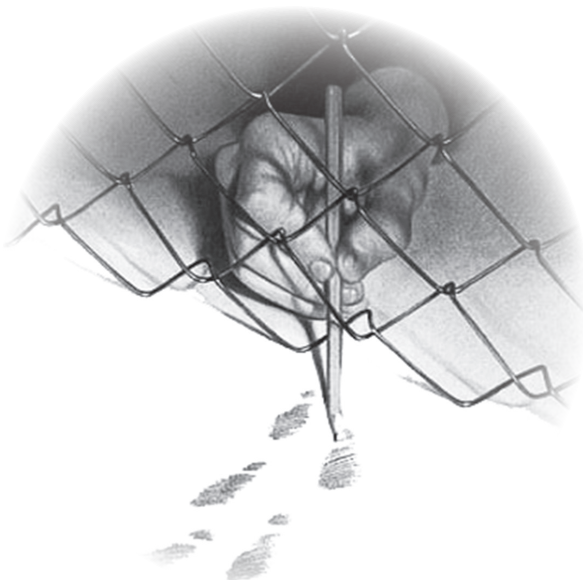
απονοηματοδοτήσει και σπιλώσει την κοινωνική αντιβία. Με χυδαίο τρόπο, τολμά να βάζει στο ίδιο τσουβάλι τον αναρχικό/αντιεξουσιαστικό χώρο αλλά και όλους όσους αντιστέκονται και αγωνίζονται, με τους παρακρατικούς δολοφόνους, τους φασίστες. Οι παραπάνω πρακτικές εφαρμόζονται στο πλαίσιο μιας συνολικότερης ιδεολογικής επίθεσης που ως στόχο έχει την ηθική και πολιτική εξόντωση όλων όσων μάχονται την κυριαρχία του κράτους και του κεφαλαίου και ακολούθως, την ποινικοποίηση τους.

Ο σύντροφος Θ.Σ. είναι αγωνιστής που συμμετέχει στους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες μέσω του πολιτικού χώρου όπου ανήκει. Είναι κομμάτι δικό μας, των αγωνιζόμενων και δεν πρόκειται να αφήσουμε την κρατική μηχανή να τον εξοντώσει. Η συνέπεια του μέσα στους αγώνες και στον κοινωνικό-ταξικό πόλεμο που διεξάγεται αποτελεί την αιτία για τις κρατικές μεθοδεύσεις εναντίον του. Μεθοδεύσεις που δεν αποτελούν μια ξέχωρη ή στιγμιαία πολιτική από την πλευρά των κυρίαρχων. Η κρατική καταστολή εντείνεται μέσα στην περίοδο της συστημικής κρίσης και έρχεται να διαφυλάξει τα αφεντικά. Στη δίωξη του συντρόφου μας, συμπυκνώνεται η χυδαιότητα του κεφαλαίου και των φορέων του, όπως ο Βγενόπουλος, που καταπιέζουν τους εργαζόμενους, υποβιβάζοντας την αξιοπρέπεια τους και την ανθρώπινη ζωή. Συμπυκνώνεται η ρουφιανιά των Μ.Μ.Ε., όπως η Real News, που προτρέχουν να βαφτίσουν "ένοχο" το σύντροφό μας και που άκριτα κάνουν οτιδήποτε τους ζητηθεί, προκειμένου να εξυπηρετήσουν πιστά το συμφέρον του κράτους και του κεφαλαίου.

Εμείς, ως αναρχικοί και αναρχικές, δε θα επιτρέψουμε να γίνουμε έρμαιο των μεθοδεύσεων της κυριαρχίας, ούτε και θα αποδεχτούμε παθητικά το «μονοπώλιο της βίας». Στη βία που μας ασκείται καθημερινά, απαντάμε δυναμικά, προτάσσοντας την κοινωνική και ταξική αντιβία. Αυτή δεν αποτελεί για εμάς εκτόνωση αλλά μια βαθιά πολιτική πράξη, τη συνειδητή επίθεση στη λυσσαλέα καθημερινή βαρβαρότητα που μας επιβάλλει το σύστημα και οι κατασταλτικοί του μηχανισμοί. Μια επίθεση που δεν μπορεί να είναι αντικοινωνική αφού τάσσεται με το συμφέρον της κοινωνίας που αγωνίζεται, μέρος της οποίας είμαστε και εμείς, παρά τις μεθοδευμένες προσπάθειες της κυριαρχίας να μας απομονώσει. Είναι ένα από τα μέσα αγώνα που επιλέγουμε για να αντισταθούμε και να διεκδικήσουμε μία κοινωνία ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας. Με αυτές τις αξίες σε καμία περίπτωση δεν επιτρέπουμε σε κανέναν μας το περιθώριο λάθους και δεν αναγνωρίζουμε έννοιες όπως «κακιά στιγμή», «παράπλευρη απώλεια» ή «λανθασμένη εκτίμηση».

Τα κοράκια που πάνω στο σύντροφο μας προσπαθούν να μας στοχοποιήσουν, να μας απομονώσουν και να παρουσιάσουν την εικόνα ενός ισχυρού κράτους, ας το βάλουν καλά στο μυαλό τους. Δε θα αφήσουμε στιγμή μόνο του το σύντροφο μας. Θα σταθούμε αλληλέγγυοι και αλληλέγγυες δίπλα του, απέναντι σε κάθε κρατική μεθόδευση που στόχο έχει την πολιτική και φυσική εξόντωση του.

αναρχική συλλογικότητα Vogliamo Tutto e per Tutti
(Νέα Σμύρνη)

Η υπόθεση του συντρόφου Τ. Θεοφίλου

«Οταν οι δυνάμεις της καταπίεσης καθιστούν εαυτούς κυρίαρχους σε αντίθεση με την ισχύουσα νομοθεσία, η ειρήνη έχει ήδη τερματιστεί»

Τσε Γκεβάρα

- αθώος για συγκρότηση και ένταξη σε τρομοκρατική οργάνωση
- ένοχος για απλή συνέργεια σε ανθρωποκτονία σε ήρεμη ψυχική κατάσταση.
- ένοχος συμμετοχής σε ληστεία με καλυμμένα χαρακτηριστικά
- αθώος, κατά πλειοψηφία, για την κατοχή εκρηκτικών (αφού κρίθηκε ότι δεν ήταν μέλος της ΣΠΦ).
- αθώος, κατά πλειοψηφία, για την κατοχή πολεμικού υλικού (για τον ίδιο λόγο).
- αθώος για την πλαστογραφία πέντε ταυτοτήτων.
- αθώος για τις δυο απόπειρες ανθρωποκτονίας (ομόφωνα στη μία, κατά πλειοψηφία στην άλλη).
- αθώος, κατά πλειοψηφία, για την οπλοχρησία.
- ένοχος ομόφωνα για την οπλοφορία.
- ένοχος για πλαστογραφία κατ' εξακολούθηση (έχει σχέση με τα οχήματα των ληστών της Πάρου).
- ένοχος για αποδοχή προϊόντων εγκλήματος (για το αυτοκίνητο διαφυγής των ληστών).

Η ιστορία γνωστή και πολυπαιγμένη. Καλοκαίρι του 2012, η αντιτρομοκρατική συλλαμβάνει τον "ληστή της alpha bank πάρου, υπαίτιο για το θάνατο του Δημήτρη Μίχα". Η όλη διαδικασία γίνεται με τους πλέον θεαματικούς όρους. Ταυτόχρονα με τη σύλληψη του Τάσου Θεοφίλου ξεκίνησε ένα ακόμα έντυπο, τηλεοπτικό κι ιντερνετικό τρομοσόου που αφειδώς προσφέρουν οι αστυνομικοί συντάκτες και τα μέσα ενημέρωσης. Προφυλακίστηκε υπό το βάρος της μιντιακά κατασκευασμένης "κοινωνικής" κατακραυγής και των δήθεν αδιάσειστων στοιχείων για την ενοχή του. Ο Τ.Θ. βρίσκεται τελικά στο εδώλιο, κατηγορούμενος για ένα έγκλημα που ποτέ δεν διέπραξε.

Η κατηγορία του ήταν συμμετοχή σε ληστεία, συναυτουργία σε δολοφονία και συμμετοχή στην Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς, κλασσική συνταγή για ένα πετυχημένο πολιτικό κατηγορητήριο. Από την πρώτη στιγμή ο Τ.Θ. αρνήθηκε όλες τις κατηγορίες, ενώ χαρακτηρίζει κατασκευασμένα τα όποια στοιχεία παραθέτει η αντιτρομοκρατική. Η απόδειξη της ενοχής του: ένα τηλεφώνημα από κάποιον άγνωστο που είπε ότι "ένας Τάσος, ξανθός, γαλανομάτης, που κατοικεί στην τάδε διεύθυνση στη Θεσσαλονίκη, πήρε μέρος στη ληστεία της Πάρου", ένα καπέλο με το DNA του που "βρέθηκε" στο σημείο -κάπως καθυστερημένα- από τους τραπεζουπάλληλους και προστέθηκε αρκετά αργότερα στη δικογραφία και ένα μπλουζάκι "I love paros"!

Ο Τ.Θ., ήταν στα υπόψιν της αστυνομίας αρκετό διάστημα πριν, λόγω της φιλικής του σχέσης με τον αναρχικό Κώστα Σακκά, επίσης στοχοποιημένο για συμμετοχή στη ΣΠΦ. Ετσι, οι αστυνομικο-δικαστικοί μηχανισμοί φύλαγαν την κατάλληλη θέση, για να τον «στριμώξουν». Και η ευκαιρία δόθηκε. Το δικαστήριο-παρωδία που στήθηκε για να τον καταδικάσει, δεν μπόρεσε να ξεφύγει από τις ίδιες του τις αντιφάσεις. Κανένας αυτόπτης μάρτυρας δεν αναγνώρισε τον Θεοφίλου. Κι ενώ βρέθηκε γενετικό υλικό των δύο δραστών μέσα στην τράπεζα δεν ταυτοποιήθηκε με του Τάσου Θεοφίλου. Οπως δε βρέθηκε και κανένα αποτύπωμά του στο χώρο της ληστείας αλλά και κανένα χαρτονόμισμα

στην κατοχή του. Το καπέλο, κινητό αποδεικτικό στοιχείο που σε καμία περίπτωση δεν αποτελεί αξιόπιστο κριτήριο ενοχής, δεν υπήρχε σε καμία από τις φωτογραφίες του γύρω χώρου από τη σωρό, που τραβήχτηκαν λίγο μετά τα γεγονότα. Αρα πως, αλήθεια, οι τραπεζουπάλληλοι δήλωσαν ότι τους παραδόθηκε το καπέλο από την αστυνομία, και γιατί αυτή δεν επέλεξε να το κρατήσει ως πειστήριο; Ακόμα κι αν υποθέσουμε ότι βρέθηκε το καπέλο και σ' αυτό DNA του Θεοφίλου, με βάση το ισχύον ποινικό δίκαιο και τη μέχρι τώρα νομολογία δεν επιτρέπεται καταδικαστική κρίση με βάση αυτό το μοναδικό στοιχείο. Ιδού η εισήγηση του εισαγγελέα στην πρόσφατη δίκη του Επαναστατικού Αγώνα, στην οποία κατηγορούνταν άτομο ως μέλος της οργάνωσης, με στοιχείο ότι βρέθηκε DNA του σε ένα πιστόλι της οργάνωσης:

«Αλλά ακόμα και αν δεχθούμε ότι από τον εντοπισμό γενετικού υλικού ενός ατόμου σε συγκεκριμένο χώρο προκύπτει αναμφίβολα η παρουσία του στο χώρο αυτό και πάλι δεν μπορούμε να συμπεράνουμε, άνευ ετέρου, ότι το άτομο αυτό συμμετείχε αναμφίβολα, με αξιόποινο τουλάχιστον τρόπο, στα εγκλήματα που έχουν διαπραχθεί στον συγκεκριμένο χώρο, αν το συμπέρασμα αυτό δεν ενισχύεται και από κάποιο άλλο στοιχείο. Επομένως, από το μοναδικό αυτό αποδεικτικό στοιχείο, παρότι, κατά την άποψή μου αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικό, δεν προκύπτει με βεβαιότητα η ενοχή της κατηγορουμένης και πρέπει, συνακόλουθα, αυτή να κηρυχθεί αθώα, λόγω αμφιβολιών». (Η πρόταση του εισαγγελέα έγινε δεκτή από το δικαστήριο και υπήρξε αθώωση).

Αποδείχτηκε ότι, ακόμα και αν βρέθηκε DNA του Θεοφίλου (που δεν βρέθηκε, αλλά κατασκευάστηκε) δεν σημαίνει ότι φόρεσε ο ίδιος το καπέλο. Το τελευταίο το ανέλυσαν ενδελεχέστατα δύο ειδικές επιστήμονες που κατέθεσαν στο δικαστήριο, αναγκάζοντας ακόμη και τον προεδρεύοντα να αναφωνήσει κάποια στιγμή: *«Ενδέχεται να μην το φόρεσε το καπέλο ο Θεοφίλου, το καταλάβαμε»!* Από την άλλη, ο ενορχηστρωτής αυτής της σκευωρίας και τμηματάρχης της αντιτρομοκρατικής Χαρδαλιάς , μετά τις αντιφάσεις των μαρτύρων-συναδέλφων του (χαρακτηριστικό είναι ότι τον "αναγνώρισαν" στην Καλλιθέα και στο Αγρίνιο την ίδια μέρα!) , δηλώνει στο δικαστήριο ότι *«μπορεί να μην ήτανε στη ληστεία ο άνθρωπος».* Λίγο μετά καταθέτουν οι μάρτυρες κατηγορίας, δασκαλεμένοι από την τράπεζα με τη συμμετοχή συνηγόρων της πολιτικής αγωγής, προκειμένου να «βελτιώσουν» τις καταθέσεις τους. Το «φροντιστήριο» περιλάμβανε επίδειξη βίντεο (το οποίο δεν υπήρχε στη δικογραφία) και ανάγνωση των προανακριτικών και ανακριτικών τους καταθέσεων. Περιλάμβανε, προφανώς, και καθοδήγηση για το πώς θα απαντήσουν στις ερωτήσεις που θα δεχτούν. Από τους 19 μάρτυρες κατηγορίας, κανείς δεν αναγνώρισε τον Τ.Θ. ως πρόσωπο.

Μία -πιθανώς- κοινή ληστεία τράπεζας, που οδήγησε σε ανθρωποκτονία, παρουσιάζεται ξαφνικά από την αντιτρομοκρατική ως πολιτική-τρομοκρατική ενέργεια της ΣΠΦ. Σύμφωνα με την αντιτρομοκρατική ο Τ.Θ. είναι ο βασικός ύποπτος καθώς θεωρείται ηγετικό στέλεχος της οργάνωσης (sic). Η κατηγορία της «συγκρότησης και ένταξης σε τρομοκρατική οργάνωση» πέφτει, παρ'όλα αυτά καταδικάζεται σε 25 χρόνια φυλάκιση για συμμετοχή και συναυτουργία στη ληστεία και την ανθρωποκτονία! Η μεγαλύτερη αντίφαση αυτού του θεάτρου του παραλόγου έρχεται να επιβεβαιώσει ότι το δικαστήριο έχει στηθεί αποκλειστικά και μόνο για να ικανοποιήσει τον Δένδια και το συνάφι του. Ηθελαν ενόχους και θα τους έχουν.

Παρά τις προσπάθειες να μαζέψουν τα ερείπια του σαθρού κατηγορητηρίου, η αθωότητα του Τ.Θ. ήταν αυταπόδεικτη. Για αυτό άλλωστε η υπόθεση σταμάτησε να προβάλλεται στα κανάλια, για να αποτραπεί η αποκάλυψη της γελοίας σκευωρίας. Και το πόρισμα της ανεξάρτητης δικαιοσύνης: 25 χρόνια κάθειρξη και έφεση από την εισαγγελική έδρα, ώστε να μην μπορέσει να περάσει από μικτό ορκωτό δικαστήριο, όπου θα αθωωνόταν από τους ενόρκους. Η υπόθεση του Τ.Θ. είναι ένα ακόμα δείγμα της καταστολής των αγωνιζόμενων, στην προσπάθεια εμπέδωσης του φόβου και του δόγματος της μηδενικής ανοχής. Είναι μία ακόμη περίπτωση που η αστυνομία στήνει υποθέσεις και κατασκευάζει ενόχους. Ο Τ.Θ δεν κατηγορείται ως εγκληματίας. Διώκεται για τις πολιτικές του απόψεις, για το ότι δηλώνει αναρχικός κομμουνιστής, για τις φιλικές του σχέσεις, τα κείμενα του blog του. Διώκεται γιατί όπως αναφέρει ο ίδιος, στον ταξικό πόλεμο πήρε θέση με τους αδικημένους.

αναρχική συλλογικότητα Απόπυρα
(Ηλιούπολη)

Στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών

Κέντρα κράτησης μεταναστών λειτουργούν πλέον σε όλη την Ευρώπη, με την Ιταλία και την Ελλάδα να “πρωτοστατούν” σε ποσότητα και “ποιότητα”, σύμφωνα με τη μεταναστευτική πολιτική που έχουν ορίσει τα κράτη της Ε.Ε. Στην Ελλάδα από τη δεκαετία του ’90 λειτουργούν ως τέτοια: σιταποθήκες, γήπεδα, εγκαταλελειμμένα ξενοδοχεία και φυσικά αστυνομικά τμήματα. Τα τελευταία χρόνια, επανέρχονται στο δημόσιο λόγο και εξαγγέλλεται ο πολλαπλασιασμός τους σε διάφορες ημι-κατοικημένες περιοχές. Αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα καταγράφονται 16 κέντρα κράτησης, σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης, που ήρθαν να προστεθούν στα κρατητήρια- κολαστήρια των αστυνομικών τμημάτων.

Σε μία περίοδο εύθραυστων κοινωνικών συνθηκών, το κράτος παρουσιάζεται ως στιβαρός εγγυητής της σταθερότητας και της ασφάλειας. Χρησιμοποιώντας τα προσχήματα της υγειονομικής βόμβας και της αυξημένης εγκληματικότητας σε αγαστή συνεργασία με το κεφάλαιο και τα ΜΜΕ, ξεκίνησε μία ευρεία επιχείρηση σύλληψης των παρανομοποιημένων μεταναστών, τη λεγόμενη « Ξένιος Δίας».

Η επιχείρηση «Ξένιος Δίας» ξεκίνησε απ΄το υπουργείο Προστασίας του Πολίτη στις 2 Αυγούστου 2012 στον Εβρο και στις 3 Αυγούστου στο κέντρο της Αθήνας. Παίρνοντας χαρακτηριστικά στρατιωτικών επιχειρήσεων, αστυνομικοί όλων των σωμάτων ασφαλείας με μηχανές, βανάκια χωρίς διακριτικά, κλούβες και ότι άλλα μέσα διέθεταν τριγύρναγαν στο κέντρο της Αθήνας και κουβάριαζαν σαν τσουβάλια αδιακρίτως ανθρώπους που προέρχονταν κυρίως από ασιατικές και αφρικανικές χώρες. Με βάναυση και βάρβαρη αντιμετώπιση μετέφεραν πλήθος μεταναστών σε αστυνομικά τμήματα τους οποίους κράταγαν φυλακισμένους για απροσδιόριστο χρόνο σε ανθυγιεινές συνθήκες κράτησης. Αποτέλεσμα όλων αυτών των επιχειρήσεων είναι η μεταφορά και ο εγκλεισμός , τουλάχιστον 5.000 εξ΄ αυτών, σε στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Οι συνθήκες κράτησης είναι αποτρόπαιες: στοιβαγμένοι ανά 20 σε λυόμενα των 10-20 τ.μ., με μόνο ένα γεύμα τη μέρα το οποίο περιλαμβάνει μια φέτα ψωμί και 25 γρ. φαι, η μοναδική ιατροφαρμακευτική περίθαλψη που τους παρέχεται επαφίεται αποκλειστικά στη θέληση ή μη των φυλάκων και είναι μόνο χάπια depon. Οι κανόνες υγιεινής των κέντρων «φιλοξενίας»-«ξενοδοχείων» της Ελλάδας επιτρέπουν τη χρήση μίας τουαλέτας ανά 70 άτομα, 1 φορά το δίμηνο ντουζ και 1 φορά το 6μηνο πλύσιμο ρούχων και κουβερτών. Εκτός όλων των άλλων, η αγωνία τους για τη διάρκεια παραμονής τους σ΄αυτό το καθεστώς αυξάνεται, καθ΄ότι επεκτείνεται συνεχώς η υποτιθέμενη προσωρινή τους κράτηση. Αρχικά το 2009 αλλάζει η νομοθεσία για το χρόνο κράτησης των υπό απέλαση μεταναστών και από 3 μήνες παρατείνεται σε 6 και εν συνεχεία με απόφαση του Σ.τ.Ε το 2012 ο χρόνος παραμονής δύναται να επεκταθεί ως και 12 μήνες. Τον Αύγουστο του 2013 το χρονικό διάστημα του εγκλεισμού τους αυξήθηκε περαιτέρω στους 18 μήνες. Η ομηρία των ανθρώπων αυτών δείχνει να μην έχει τελειωμό καθότι η κράτησή τους έγινε πλέον αορίστου χρόνου.

Η Ελλάδα εφαρμόζοντας τη κοινή αντιμεταναστευτική πολιτική των χωρών μελών της Ε.Ε. μέρος της οποίας είναι και η συνθήκη Δουβλίνο 2, η οποία προβλέπει ότι ο μετανάστης δικαιούται να ζητήσει άσυλο στην ευρωπαϊκή χώρα στην οποία εισέρχεται πρώτη φορά και αν μετέπειτα μεταβεί σε άλλη χώρα για να ζητήσει άσυλο θα πρέπει να επιστρέψει στη χώρα στην οποία εισήλθε. Με αποτέλεσμα, η Ελλάδα ως σύνορο της Ευρώπης, να λειτουργεί ως ένας χώρος εγκλωβισμού των προσφύγων. Από το 2003 όπου η συνθήκη άρχισε να εφαρμόζεται, τα κονδύλια από την Ε.Ε. έρρεαν άφθονα και όλοι ήθελαν από ένα κομμάτι: το κράτος που στις σημερινές συνθήκες οικονομικής κρίσης χρειάζεται τα κονδύλια αυτά ως ένα σημαντικό έσοδο, οι επίδοξες Μ.Κ.Ο. με τη προσφορά ψυχολόγων, μεταφραστών κ.τ.λ. αλλά και οι ίδιες οι τοπικές κοινωνίες με τη σίτιση και την φύλαξη των στρατοπέδων. Ειδικότερα για τις τοπικές κοινωνίες επιχειρείται να αποσπαστεί η συναίνεση τους για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μέσω των οικονομικών ωφελειών τόσο από τα χρήματα για τη σίτιση, όπως προαναφέραμε, αλλά και από τα διαφόρου είδους μαγαζάκια που έχουν ανοίξει για την εξυπηρέτηση των μπάτσων-φυλάκων.

Πέρα από τους μετανάστες, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης στοχεύουν και προς άλλες ομάδες καταπιεσμένων. Πρόκειται για το προθάλαμο της εγκαθίδρυσης μίας άτυπης εξορίας όσων χαλάνε την καπιταλιστική βιτρίνα-καθαρότητα. Το σχέδιο αυτό θα επιβληθεί σε όποιο υποκείμενο δεν ταιριάζει στην αισθητική του αστικού τοπίου των μητροπόλεων. Ηδη το Μάρτιο του ’13 έλαβε χώρα η επιχείρηση Θέτις, κατά τη διάρκειά της οποίας συνελήφθησαν από τους δρόμους της Αθήνας 132 τοξικοεξαρτημένοι και βρήκαν ολιγοήμερη “φιλοξενία” σε αυτά.

Νέο νομικό πλαίσιο για απελάσεις

Οι διατάξεις των ΠΔ 114/2010 (άρθρο 13 παρ.2) και ΠΔ 113/2013 (άρθρο 12 παρ.2) ορίζουν ότι στην περίπτωση των αιτούντων άσυλο, η κρίση της αστυνομίας σχετικά με την επικινδυνότητα τους για τη δημόσια τάξη ή υγεία συνιστά επαρκή λόγο πολύμηνης κράτησης. Προβλέπονται, υποτίθεται ως εξαιρετικές περιπτώσεις, αλλά αποτελούν τον κανόνα και στοιβάζουν χιλιάδες μετανάστες σε «κέντρα κράτησης» και σε Α/Τ.

Το άρθρο 76 του ν.3386/2005 ανοίγει το δρόμο για ιδιώνυμη μεταχείριση των μεταναστών, καθώς η τελεσίδικη καταδίκη τους για μια σειρά πλημμελημάτων (ενδεικτικά, της αντίστασης) και μάλιστα ανεξάρτητα ποινής (παρ.1 εδ.α) οδηγεί στο εξαιρετικά δυσμενές μέτρο της διοικητικής κράτησης και απέλασής τους. Επιπλέον, στο ίδιο άρθρο (παρ.1 εδ.γ) επιφυλάσσεται για την αστυνομία η αρμοδιότητα να εκδώσει απόφαση απέλασης για λόγους δημόσιας τάξης και ασφάλειας. Στην περίπτωση των συλληφθέντων μικροπωλητών της ΑΣΣΟΕ της 8/4 μάλιστα, η αστυνομική απόφαση, επικαλούμενη τον ν.3386/2005, αναφέρει πως αρκεί η δίωξη για ένα από τα απαριθμούμενα εγκλήματα και όχι η τελεσίδικη απόφαση (παρά τον ρητό περιορισμό που συνάγεται από το εδ.α) για να ξεκινήσει η διαδικασία απέλασης ή κράτησης εν όψει απέλασης

Παράλληλα, ο χρόνος κράτησης συνεχώς αυξάνεται με διαδοχικά νομοθετήματα: από 2 μήνες (ΠΔ 90/2008), σε 3 μήνες (ΠΔ 114/2010), φτάνοντας με το ΠΔ 116/2012 στους 18 μήνες και με πιο πρόσφατη εξέλιξη την 44/11-2-2014 γνωμοδότηση του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, η οποία εισηγείται τον εγκλεισμό σε «κέντρα κράτησης» χωρίς χρονικό περιορισμό, αλλά έως ότου ο κρατούμενος «συναινέσει και συνεργασθεί στην υλοποίηση της απόφασης απομάκρυνσης». Με τη γνωμοδότηση του, το ΝΣΚ παρακάμπτει τον περιορισμό του 18μήνου της ελληνικής και της κοινοτικής νομοθεσίας, επιφυλάσσοντας ουσιαστικά για τους μετανάστες στέρηση της ελευθερίας

τους για χρόνο που ξεπερνά και το συνταγματικά προβλεπόμενο ανώτατο όριο προφυλάκισης. Με νομικές αλχημείες, μετονομάζει την συνέχιση του εγκλεισμού από «κράτηση» σε «διοικητικό μέτρο υποχρεωτικής διαμονής σε ορισμένο χώρο, που μπορεί να είναι ελλείψει άλλου κατάλληλου και ο ίδιος όπου εκρατείτο». Μόνο όταν και αν οι έγκλειστοι συναινέσουν στην επιστροφή ή απέλασή τους γίνεται λόγος για την «ασφάλεια και το σεβασμό της αξιοπρέπειάς τους». Προχωρώντας ένα βήμα παραπέρα, εισηγείται την ποινικοποίηση (ΠΚ 185) και αυτοτελή τιμωρία της διαμονής χωρίς νομιμοποιητικά έγγραφα εντός του ελλαδικού χώρου (που έως σήμερα είναι διοικητική παράβαση).

Στα παραπάνω έρχεται να προστεθεί σα συνέχειά τους η νέα νομοθετική πρωτοβουλία του Υπουργείου Ανάπτυξης. Συγκεκριμένα, στο σχέδιο νόμου για την «άσκηση εμπορικών δραστηριοτήτων» το οποίο συζητήθηκε στις 24/4 στην επιτροπή Παραγωγής και Εμπορίου της Βουλής προβλέπεται, σύμφωνα με το άρθρο 38, για όποιον πουλά προϊόντα εκτός καταστήματος χωρίς τη σχετική άδεια, ποινή φυλάκισης ενός έτους και στέρηση των πολιτικών του δικαιωμάτων για τρία, ενώ, στην περίπτωση που είναι μετανάστης, η οριστική απέλασή του.

Στα νέα θεσμικά δημιουργήματα είτε αυτά είναι στρατόπεδα συγκέντρωσης είτε νέοι νόμοι για την απέλαση μεταναστών ένας είναι ο κοινός παρανομαστής: ο έλεγχος και η πειθάρχηση του εργατικού δυναμικού. Με το τρόπο αυτό, η κυριαρχία επιτυγχάνει να ελέγξει με μπάτσους ένα κομμάτι της εργατικής τάξης, τους μετανάστες, και να ενεργεί με το δόγμα του φόβου στους μη έγκλειστους παρανομοποιημένους μετανάστες ενώ παράλληλα με την απειλή της φυλάκισης να λειτουργεί ως ένα μέσο έμμεσης κοινωνικής καταστολής. Μέσα, όμως, από τους αγώνες τους οι μετανάστες αποδεικνύουν όλο και πιο έντονα τα τελευταία χρόνια ότι αποτελούν ένα από τα παραδείγματα που πρέπει να λάβουν υπ' όψιν τους οι εκμεταλλευόμενοι, η τάξη μας. Σ' αυτό το πλαίσιο στεκόμαστε στο πλευρό τους, αναγνωρίζοντας τους ως ταξικά αδέρφια μας που βιώνουν με τη μεγαλύτερη ένταση την καπιταλιστική βαρβαρότητα. Αποτελούν το αόρατο και περισσευούμενο πλέον κομμάτι των προλετάριων και γνωρίζουμε πολύ καλά ότι κανείς δεν μπορεί να μιλάει για αυτούς χωρίς αυτούς ή χωρίς να προσπαθήσει ν' αναπτύξει διαύλους επικοινωνίας μαζί τους.

Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης είναι μια πραγματικότητα μίας άλλης εποχής, η οποία συγχρόνως συμβαίνει δίπλα μας. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης είναι σαν μία μαύρη τρύπα που όποιος πέσει μέσα δεν έχει φωνή, δεν έχει δικαιώματα, δεν είναι άνθρωπος και παράλληλα όλη τους η καθημερινή ζωή βασανιστήριο μένει επιτηδευμένα στην αφάνεια, με σκοπό την αποφυγή αντιδράσεων, συγκρούσεων και εξεγέρσεων. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης είναι ντουβάρια που στεγάζουν σύγχρονα πειράματα σε ανθρώπους (στέρηση ελευθερίας, στέρηση νερού, ασθενείς, αδύναμοι, στοιβαγμένοι, νηστικοί).

Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης ήρθαν και παγιώνονται μέρα με τη μέρα αφού δυστυχώς οι ελλείψεις του ανταγωνιστικού κινήματος και η κοινωνία της σιωπής-συνενοχής τα εδραιώνει. Ομως, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης δε προορίζονται μόνο για τους μετανάστες. Κι αν και είναι ακόμα μακρινό, ξέρουμε καλά ότι το βέλος στοχεύει προς εμάς, τον κόσμο του αγώνα, καθώς και προς άλλους καταπιεσμένους.

Απέναντι στο σύγχρονο ολοκληρωτισμό και στα στρατόπεδα συγκέντρωσης ως ακόμη ένα σύμβολο του, αγωνιζόμαστε πλάι στους μετανάστες όχι γιατί είναι ¨ανυπεράσπιστα όντα ¨ που χρήζουν περίθαλψης αλλά γιατί αποτελούν ταξικά μας αδέρφια. Απέναντι στην εκμετάλλευση και τη καταπίεση που επιβάλλουν κράτος και αφεντικά πέραν της έμπρακτης καθημερινής αλληλεγγύης μας στους δρόμους και στους χώρους εργασίας , να συλλογικοποιήσουμε τις αντιστάσεις μας, να δημιουργήσουμε εκείνες τις δομές που θα μπορέσουμε να αντισταθούμε αυτοοργανωμένα, αντιιεραρχικά μακριά από κάθε επαναστατική πρωτοπορία για την ολική ανατροπή του εξουσιαστικού αυτού κόσμου, τη κατάργηση της μισθωτής σκλαβιάς και τη κοινωνική απελευθέρωση.

αναρχική συλλογικότητα Vogliamo Tutto e per Tutti
(Νέα Σμύρνη)

Περί αλληλεγγύης

Στη σκακιέρα του κοινωνικού ανταγωνισμού, ο κόσμος της κυριαρχίας δεν παίζει μόνος του. Ενα σωρό αυτό-οργανωμένα κι αντιιεραρχικά εγχειρήματα, καθημερινά, αμφισβητούν το μονοπώλιο του κράτους και των αφεντικών να ορίζουν τη ζωή μας στην κάθε της πτυχή. Δεν περιορίζονται στο να επαναλαμβάνουν άκριτα αφηρημένες έννοιες όπως η αλληλεγγύη κι ο αλληλοσεβασμός αλλά τους δίνουν νέα χαρακτηριστικά και χαράσσουν νέες προοπτικές με τα παραπάνω ως κύρια συστατικά. Απαντούν στις προκλήσεις που τίθενται. Προκλήσεις που αφορούν το χρέος απέναντι στον εαυτό τους και το κοινωνικό σύνολο (που σκέφτεται, αμφισβητεί, δρα) να οραματιστούν και να πραγματώσουν ένα άλλο μοντέλο συνύπαρξης και συνδιαμόρφωσης των όρων ζωής, δίνοντας ταυτόχρονα τους αγώνες στο πλευρό των αγωνιζόμενων και καταπιεσμένων κομματιών της κοινωνίας. Η αλληλεγγύη, το πιο πολύτιμο όπλο στην αντιπαράθεση με το κράτος οφείλει να γίνει κτήμα των πολλών, να αποτελέσει την αφετηρία για τη συνολική ρήξη με το εξουσιαστικό μοντέλο.

Η έννοια της αλληλεγγύης εδράζεται σε περισσότερα από ένα επίπεδα αλλά ο διαχωρισμός τους με σαφήνεια είναι δύσκολος κι –εν τέλει- αχρείαστος. Ο τρόπος που συντίθεται η έννοια της αλληλεγγύης, δηλαδή η αντίληψη ότι ο δρόμος προς τη ατομική και συλλογική απελευθέρωση πρέπει να χαραχτεί από κοινού, ισότιμα μαζί με τους άλλους, είναι και το στοιχείο εκείνο που της δίνει τη δυνατότητα να ξεφεύγει από στενά πλαίσια κι ιδεοληπτικά κατάλοιπα και να απευθύνεται σε ολόκληρο το φάσμα της κοινωνικής ζωής σαν πρόταγμα και στόχος, ως μέσο και ως σκοπός.

Η οργάνωση των κινηματικών και κοινωνικών αντιστάσεων οφείλει να βρει απαντήσεις απέναντι στην όξυνση της καταστολής από μέρους κράτους κι αφεντικών. Οφείλει να προστατέψει τους αγωνιστές και τα εγχειρήματά τους από την εκδικητικότητα των διωκτικών και δικαστικών αρχών, οφείλει να προασπίσει τις κοινωνικές-ταξικές διεκδικήσεις απέναντι στις αδηφάγες ορέξεις των αφεντικών. Αλλά παράλληλα, ως κομμάτι των «από κάτω», οφείλει να διαμορφώσει και τους όρους για την αντιμετώπιση των συλλογικών αναγκών με όρους που θα προοικονομούν τον κόσμο που φαντάζεται και χτίζει.

Η συλλογική διαπραγμάτευση της αντιμετώπισης μιας σειράς αναγκών, όπως η τροφή, η στέγη, η περίθαλψη δεν επιλύει μόνο ένα κομβικό διακύβευμα αλλά δημιουργεί τους κατάλληλους όρους και τις κατάλληλες σχέσεις ώστε αυτή η διαπραγμάτευση να επεκταθεί σε κάθε πτυχή της κοινωνικής ζωής του ατόμου. Οι συλλογικές κουζίνες, τα ανταλλακτικά παζάρια και τα κοινωνικά ιατρεία αποτελούν τη ενσάρκωση της αλληλεγγύης μεταξύ των μελών μιας κοινότητας σ' ένα απτό πραγματικό επίπεδο, όμως το κέρδος σε μια άυλη μορφή είναι μεγαλύτερο, καθώς η εμπιστοσύνη, η κατανόηση κι ο σεβασμός αναπτύσσονται και ριζώνουν.

Η απελευθέρωση χώρων από τη λογική της ιδιοκτησίας με σκοπό τη στέγαση ανθρώπων ή συλλογικών εγχειρημάτων και το ρίζωμά τους στις κοινωνικές σχέσεις και συνειδήσεις, η ενίσχυση της λογικής της αυτομείωσης των κινημάτων στην καθημερινότητα, το διαρκές πρόταγμα της υλικής κι ηθικής ενίσχυσης μεταξύ των καταπιεσμένων αποτελούν σοβαρά πολιτικά στοιχήματα για το δρόμο που χαράσσεται στο μέλλον.

Ενα, ακόμη, σοβαρό επίδικο αποτελεί η συλλογική στάση κι αντιμετώπιση των αυξανόμενων προκλήσεων σε σχέση με τους όρους και τις συνθήκες ζωής. Οι κατασχέσεις κι οι πλειστηριασμοί σπιτιών, οι διακοπές ηλεκτροδότησης ή υδροδότησης λόγω χρεών, τα πρόστιμα στα ΜΜΜ και τα διόδια πρέπει να βρουν απέναντι τους την αδιαπραγμάτευτη κι οργανωμένη στάση του κόσμου του αγώνα, που δεν είναι διατεθειμένος να υπαναχωρήσει ούτε βήμα απέναντι στις ορέξεις εργολάβων, τραπεζιτών και λοιπών αφεντικών.

Τέλος, αντιλαμβανόμενοι την πολυμορφία των απελευθερωτικών εγχειρημάτων που στον πυρήνα τους βρίσκονται το πρόταγμα και οι πρακτικές της αλληλεγγύης και του μοιράσματος (αλλληλέγγυες αντιδομές στη καθημερινότητα, καταλήψεις στέγης, ταμεία οικονομικής ενίσχυσης φυλακισμένων αγωνιστών, δίκτυα αλληλοστήριξης μεταξύ κρατουμένων «εντός των τειχών», συνελεύσεις αλληλεγγύης σε διωκόμενους και κρατούμενους, δίκτυα αλληλεγγύης και άμεσης δράσης απέναντι σε διακοπές ρεύματος, εξώσεις, αστυνομικές επιχειρήσεις κ.α), οφείλουμε να διερευνήσουμε τους τρόπους και τα μέσα διεύρυνσης του πολιτισμού που προτάσσουν σε μια κατεύθυνση πραγματικά συγκρουσιακή και ανταγωνιστική προς το κυρίαρχο μοντέλο. Η συνάντηση, η ανταλλαγή πολιτικών σκεπτικών και πρακτικών, η αλληλεπίδραση και η δημιουργία στέρεων σχέσεων μεταξύ των εγχειρημάτων δεν απαντά μόνο στην εσωτερίκευση του φόβου και την όξυνση της κατασταλτικής επίθεσης αλλά, ταυτόχρονα, διευρύνει την αυτονομία του κινήματος απ' τη μια και τον πολιτισμό της ελευθερίας μέσα στον κοινωνικό ιστό απ' τη άλλη.

Τα δικά μας αυτονόητα

Ερχόμαστε καθημερινά, μέσα και από κάθε αγώνα που δίνουμε, αντιμέτωποι με το αμείλικτο ερώτημα γύρω από την κυριαρχία στη δημόσια σφαίρα: δηλαδή, τη σύγκρουση του παραγόμενου πολιτικού λόγου από τους μηχανισμούς προπαγάνδας του καθεστώτος, με τη δημόσια καταγραφή του λόγου, των αναλύσεων και των προταγμάτων των κοινωνικών-ταξικών αντιστάσεων και αγώνων. Στην εποχή της κυριαρχίας των media, παραμένει ανοιχτό το πολιτικό ερώτημα: πώς μπορεί το κίνημα να σπα στη πραγματικότητα του τώρα τον κυρίαρχο μονόλογο της εξουσίας και των διάφορων κολαούζων; Πώς μπορεί να διαχειριστεί γεγονότα, αφορμές, τεχνολογικές εξελίξεις και μέσα, ώστε να δημιουργήσει ρήγματα στο πλέγμα της ηγεμονίας και της επιβολής του κυρίαρχου λόγου στην καθημερινή ζωή εκατομμυρίων;

Εδώ αυτόματα ανοίγεται μια κουβέντα, όχι μόνο για τα μέσα αντιπληροφόρησης που διαθέτουμε ως κίνημα, καθώς και για την υπεράσπιση και διεύρυνσή τους, αλλά και για τη δυνατότητά μας να δίνουμε συνεκτικές, συνολικές και δυναμικές απαντήσεις μέσα στη ροή του κοινωνικό-πολιτικού γίγνεσθαι χωρίς να περιχαρακωνόμαστε μέσα στην ευρύτητα και την πολυμορφία των κινηματικών δομών και εγχειρημάτων. Γιατί η βιαιότητα της κατασταλτικής επίθεσης που δεχόμαστε από κράτος, ΜΜΕ και αφεντικά, διαθέτει ένα τεράστιο ιδεολογικό και προπαγανδιστικό οπλοστάσιο που πρέπει να αδρανοποιηθεί και να αποδομηθεί μέσα στην καθημερινότητά μας. Εν ολίγοις, η ίδια μας η δράση, δυναμική και πολύμορφη αποτελεί την εκκωφαντική μας φωνή, που θα δώσει πειστικές απαντήσεις σ' εμάς και τους γύρω μας, επιδιώκοντας να σπάσει την εικόνα της άτρωτης εξουσίας, των αυτονόητων και των κηρυγμάτων της.

Μια πρώτη μάχη που ξεκινά μπροστά μας είναι η μάχη ενάντια στο αυτονόητο. Ενάντια στο αυτονόητο των ανοιχτών καταστημάτων 52 Κυριακές το χρόνο «για να κινηθεί η αγορά», το αυτονόητο του να πληρώνεις χρόνο καθημερινά απλά και μόνο για να μεταφερθείς στη δουλειά σου, το αυτονόητο του ατομισμού, της αποξένωσης και του κανιβαλισμού, το αυτονόητο του εγκλεισμού σε στρατόπεδα συγκέντρωσης «επειδή οι μετανάστες είναι παράνομοι», το αυτονόητο της εργασιακής εξαθλίωσης και του ξεπουλήματος δημόσιας γης «για να έρθει η ανάπτυξη», το αυτονόητο της επιστράτευσης και της απαγόρευσης συγκεντρώσεων, το αυτονόητο της κατάργησης νοσοκομείων «γιατί έχουμε κρίση» και άλλα πολλά που, καθημερινά και υποδόρια, εγκαθιδρύουν μια σειρά καταστάσεων εξαίρεσης.

Το χτίσιμο του σύγχρονου ολοκληρωτισμού βασίζεται στην μετουσίωση αυτών καταστάσεων εξαίρεσης που το κράτος δημιουργεί σε συνεργασία με το σύνολο των διωκτικών, θεσμικών, ποινικών και προπαγανδιστικών μηχανισμών σε καταστάσεις κανονικότητας. Και όσο πιο εύκολα εμπεδώνονται οι «εξαιρέσεις» αυτές ως παγιωμένη κατάσταση στις συνειδήσεις της κοινωνίας, τόσο πιο γρήγορα και εύκολα παράγονται νέες συνθήκες πίσω από τις οποίες το καθεστώς οχυρώνεται και τροφοδοτεί την πυγμή και τη βαρβαρότητά του. Και πλέον οι ιδέες και οι ρητορικές που επενδύουν και δικαιολογούν τις καταστάσεις αυτές, παρουσιάζονται ως αυτονόητα, ως τετριμμένοι άξονες πάνω στους οποίους χτίζεται ο κυρίαρχος λόγος. Η καταδίκη της βίας απ' όπου κι αν προέρχεται, ο σεβασμός στην αστική νομιμότητα, οι κάθε λογής εθνικοί μονόδρομοι και οι λογικές αποκλεισμού και εξόντωσης όσων «περισσεύουν» αποτελούν μερικά παραδείγματα που πρέπει να εξαντλήσουμε την κριτική και αποδομητική δράση μας μέσα στις κοινωνικές διεργασίες.

Ταυτόχρονα, όμως, καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε και παγιωμένα ενδοκινηματικά βαλτόνερα, την τετριμμενοποίηση των αγώνων που δίνονται και των μέσων με τα οποία αυτοί διεξάγονται. Φαίνεται επιτακτικό να μπουν στον κριτικό μας φακό έννοιες όπως η γενική απεργία-μνημόσυνο και το σωματείο-σφραγίδα, σε μια προσπάθεια να οργανώσουμε τις δικές μας άγριες απεργίες, ανεξαρτήτως θεσμικών επικυρώσεων, και τις δικές μας εργατικές διεκδικήσεις μέσα από σωματεία βάσης. Είναι εξίσου επιτακτικό να αντιμετωπίσουμε πολιτικά λογικές που θέλουν τις διαδηλώσεις μας «έρμαιο των μπάτσων», τις καταλήψεις μας «ένα χόμπι περασμένων εποχών», τα σπίτια μας ως «γιάφκες και εργαστήρια τρομοκρατίας». Λογικές που όσο αναπαράγονται άκριτα και κερδίζουν έδαφος όχι μόνο δεν προσφέρουν τίποτα άλλο πέρα από ηττοπάθεια, αλλά αποπολιτικοποιούν την ίδια μας την κίνηση και τη φυσιογνωμία μας.

Για το σαμποτάζ της ολοκληρωτικής μηχανής και το σπάσιμο των κοινωνικών συνθηκών που δημιουργεί, συμπυκνώνουμε τις κινηματικές μας απαντήσεις, συγκρουόμαστε ανοιχτά με πρόσωπα και θεσμικούς μηχανισμούς, και μακριά από λογικές καταγγελίας και θυματοποίησης προωθούμε την κοινωνική-ταξική απειθαρχία, ένταση και δράση. Δημιουργούμε, κάθε μέρα, τα δικά μας αυτονόητα, μέσα από τις σχέσεις, τις δομές και τη δράση μας συλλογικά, αυτοοργανωμένα και αδιαμεσολάβητα.

Περί κινηματικής συγκρότησης

Το ιστορικό συμβάν της εξέγερσης του Δεκέμβρη του 2008 καθώς και ο κύκλος αγώνων που άνοιξε τον Μάης του 2010 με την υπαγωγή της Ελλάδας στους μηχανισμούς δανεισμού (ΔΝΤ-ΕΕ-ΕΚΤ), έχει αλλάξει σημαντικά όχι μόνο τους ευρύτερους κοινωνικό-πολιτικούς συσχετισμούς αλλά και τον κινηματικό χάρτη, πιο συγκεκριμένα. Μέσα σ' αυτή την περίοδο, η κατασταλτική στρατηγική του κράτους έχει καταφέρει καίρια πλήγματα στον κόσμο του αγώνα: στις δομές και τα εγχειρήματά του, στις πρακτικές και τις τακτικές αγώνα που υιοθετεί, στους αγωνιζόμενους που τον συνθέτουν ως τέτοιον. Οι εκκενώσεις καταλήψεων, οι επιστρατεύσεις απεργών, η αστυνομοκρατία των πόλεων, το χτύπημα μικρών ή μεγάλων διαδηλώσεων, οι εισβολές σε στέκια ή σπίτια αναρχικών συντρόφων-ισσων και άλλων αγωνιζόμενων ανθρώπων, το αντιτρομοκρατικό κυνήγι μαγισσών, οι μακρόχρονες φυλακίσεις και οι βασανισμοί συντρόφων αποτελούν μερικά μόνο γεγονότα που αναδεικνύουν τη φύση του νέου κατασταλτικού δόγματος: όσο ανοίγει τη μέγγενη για να χωρέσει κάθε χειρονομία ανυποταξίας ή παρέκκλισης μέσα στο κοινωνικό σώμα άλλο τόσο τη σφίγγει με πυγμή γύρω από τις δυνάμεις που έχουν επιλέξει συνειδητά τον δρόμο της ρήξης και της σύγκρουσης με το καθεστώς. Ετσι, η αριθμητική αύξηση και η πολιτική πολυμορφία των απελευθερωτικών εγχειρημάτων πλάι στην ποιοτική αναβάθμιση της κατασταλτικής στρατηγικής του κράτους, διαμορφώνουν όχι μόνο την έκταση και το βάθος του ευρύτερου αναρχικού-αντιεξουσιαστικού κινήματος αλλά και την ποιότητα των κοινωνικών-ταξικών αγώνων στο σύνολό τους.

Τα απανωτά και γενικευμένα κατασταλτικά χτυπήματα στοχεύουν ξεκάθαρα στην παραγωγή φόβου και αδιεξόδων στον κόσμο που αγωνίζεται. Δεν είναι τυχαίο ότι σε πολλές περιπτώσεις, η νέα σύνθεση του κοινωνικών-ταξικών αντιστάσεων μαζί με την αδυναμία να γεννηθούν νέες μορφές κινηματικής συνάντησης και σύμπραξης, συνέβαλλε στην επικράτηση ενός γενικευμένου μουδιάσματος ή ακόμα και αδράνειας μπροστά στις κατασταλτικές μεθοδεύσεις του κράτους. Ακόμα και σε στιγμές που η πλημμυρίδα των κινηματικών απαντήσεων άρχισε να φουσκώνει δίνοντας άλλοτε αποτελεσματικές άλλοτε σπασμωδικές μάχες, οι δυνάμεις του αγώνα δεν αξιοποίησαν την άμπωτη των επιμέρους κατασταλτικών σχεδίων ώστε να διαμορφώσουν πεδία συλλογικού προβληματισμού και αναζήτησης συλλογικών απαντήσεων και στρατηγικών. Ετσι, ακόμα και σήμερα αδυνατούμε σε μεγάλο βαθμό να αντιληφθούμε τις πραγματικές διαστάσεις και τα ριζώματα των ευρύτερων αυτοοργανωμένων κοινωνικών-ταξικών αντιστάσεων και αγώνων μέσα στον ελλαδικό χώρο. Αναπόφευκτα, λοιπόν, η ανασύνθεση του κόσμου του αγώνα πλάι στο ξεδίπλωμα της νέας κατασταλτικής στρατηγικής του κράτους και τις ευρύτερες κοινωνικό-πολιτικές αλλαγές της τελευταίας 5ετίας, ανοίγουν με τρόπο αμείλικτο την συζήτηση γύρω από τους ίδιους τους αγώνες, γύρω από το ίδιο το κίνημα.

Για μας, ως αναρχικούς-αντιεξουσιαστές που δρούμε πολιτικά με συλλογικό και οργανωμένο τρόπο μέσα από αναρχικές συλλογικότητες και δομές αλλά και συμμετέχοντας ολόψυχα στους κοινωνικούς-ταξικούς αγώνες μέσα και από αντίστοιχα κοινωνικά/εργατικά/ταξικά σχήματα και εγχειρήματα αγώνα, η συζήτηση αυτή δεν μπορεί να περιοριστεί ή να αφορά αποκλειστικά τους κύκλους των αναρχικών ούτε αρκεί να δοθούν γενικόλογες απαντήσεις που επικαλούνται κάθε είδους επαναστατικές αφηγήσεις. Αντίθετα, η κουβέντα γύρω από το ίδιο το κίνημα, γύρω από τις απαντήσεις μας απέναντι στο πλέγμα της καταστολής (και όχι μόνο) οφείλει να εμπλέξει όλους και όλες με τρόπο ισότιμο και πολλαπλό συνάμα: από το μοριακό επίπεδο, (το ατομικό-προσωπικό του κάθε αγωνιζόμενου απ 'όπου προκύπτει η συνείδηση και η υπευθυνότητα του) μέχρι το συλλογικό επίπεδο (τις συλλογικές μορφές αγώνα απ' όπου διαμορφώνεται η κουλτούρα αγώνα και η δέσμευση του καθενός έναντι των άλλων) και από το δια-συλλογικό επίπεδο (τα πεδία συνάντησης των συλλογικών μορφών αγώνα) ως το ευρύτερο κινηματικό επίπεδο (τα υλικά και πολιτικά πεδία συνάρθρωσης μιας συνεκτικής και δυναμικής παρουσίας των αγωνιζομένων, των συλλογικών μορφών που επιλέγουν, των συντονισμένων επιλογών τους, της πολύμορφης και ενιαίας έκφρασής τους). Το παραπάνω σχήμα δεν περιγράφει βαθμούς κινηματικής οργάνωσης (1βάθμια, 2βαθμια κ.α.) αλλά αναπαριστά οδούς και επίπεδα σκέψης και προβληματισμού που μπορεί να βοηθήσει τον καθένα και τη καθεμία που αγωνίζεται ώστε να αναλύει την ίδια την αγωνιστική του κίνηση ως συγκεκριμένη παρουσία, ατομική ή συλλογική, που συναντιέται με άλλες αντίστοιχες και συναρθρώνουν μια συνολικότερη κίνηση που εγγράφεται μέσα στον κοινωνικό σχηματισμό, αποφεύγοντας την αφαίρεση ή την αποσπασματικότητα. Πολλές στιγμές που η κατασταλτική μηχανή εφορμά κατά πάνω μας, είναι χρήσιμο και κρίσιμο να αντιλαμβανόμαστε τη κίνησή μας και τις επιλογές μας αφενός ως ένα κομμάτι βαθιά ριζωμένο εντός μιας συνολικότερης κίνησης και αφετέρου ως βαθύτατα ατομική και συνειδητή επιλογή. Η ανάγκη διαμόρφωσης μιας τέτοιας κουλτούρας έχει καταστεί κρίσιμη σε πολλές στιγμές: στην ατομική και συλλογική αδράνεια και αδυναμία να αρθρώσουμε πειστικές πολιτικές απαντήσεις στο κύμα εισβολών της Αντιτρομοκρατικής σε σπίτια συντρόφων-ισσων το περασμένο χειμώνα, στην αδυναμία μας να αντεπιτεθούμε το κύμα εκκενώσεων των καταληψιακών εγχειρημάτων σε πανελλαδικό επίπεδο κ.α.

Η παραπάνω συζήτηση κινείται γύρω από την έννοια της κινηματικής συγκρότησης και αφορά το σύνολο των οριζόντιων/αυτοοργανωμένων/ακηδεμόνευτων εγχειρημάτων αγώνα που δρουν και παρεμβαίνουν με πολιτικό, ταξικό και κοινωνικό πρόσημο, το σύνολο των συντρόφων και των συντροφισσών που συνδέουν τη μοίρα των κοινωνικών-ταξικών αγώνων με την ιστορική αναμέτρηση ανάμεσα στους εκμεταλλευόμενους/κυριαρχούμενους και τον κόσμο της εξουσίας, της ετερονομίας, της αδικίας και της βαρβαρότητας. Παράλληλα, τα ερωτήματα που ανοίγει η συζήτηση γύρω από την κινηματική συγκρότηση υπερβαίνουν και ταυτόχρονα εμπεριέχουν τις συζητήσεις που κατά καιρούς ανοίγονται με τρόπο αποσπασματικό γύρω από την οργάνωση ή μη των αναρχικών, την δικτύωση ή μη των ευρύτερων αντιεξουσιαστικών εγχειρημάτων, την έλλειψη επικοινωνίας και συνδιαλλαγής μεταξύ διαφορετικών εγχειρημάτων αγώνα, την αδυναμία οργανωμένης ανταλλαγής σκεπτικών και τακτικών αγώνα εντός κινηματικών διαδικασιών, τον παραγκωνισμό των πολιτικών στρατηγικών και προοπτικών που ανοίγουν, τον κατακερματισμό των αγώνων που δίνουμε. Μια συζήτηση που όσο διάχυτη και διαρκής πρέπει να είναι, άλλο τόσο συγκεκριμένα και σαφή αποτελέσματα πρέπει να παράγει.

Ηδη, θεωρούμε ότι η συγκεκριμένη συζήτηση έχει αρχίσει, τυπικά ή άτυπα, και αρθρώνονται στη δημόσια σφαίρα της κοινωνικό-πολιτικής δράσης, οι πρώτες απαντήσεις/προτάσεις. Η δημιουργία νέων αναρχικών κοινοτήτων αγώνα (συλλογικότητες, πυρήνες, δίκτυα, στέκια κ.α) με τοπικό και δημόσιο χαρακτήρα δράσης, οι περιφερειακοί συντονισμοί αναρχικών/αντιεξουσιαστικών συλλογικοτήτων και εγχειρημάτων, οι διεργασίες πολιτικής οργάνωσης μεταξύ αναρχικών συλλογικοτήτων πανελλαδικά, η εδαφικοποίηση των συνελεύσεων γειτονιάς μέσα από τη δημιουργία στεκιών/καταλήψεων ή/και την πολλαπλότητα των λειτουργικών αντιδομών που οργανώνουν και προτάσσουν, η δικτύωση εργατικών ομάδων και σωματείων βάσης, η κινηματική συνάντηση πολιτικών/ταξικών/κοινωνικών μορφωμάτων σε "κεντρικές" πολιτικές μάχες όπως πχ.η κυριακάτικη αργία, οι απεργίες κ.α, ή ακόμα-ακόμα και η συσπειρωτική συνάντηση οριζόντιων μορφωμάτων αγώνα (συνελεύσεις γειτονιάς, καταλήψεις και στέκια, α/α συλλογικότητες, δίκτυα άμεσης δράσης, αγωνιζόμενοι άνθρωποι κ.α.) σε τοπικό επίπεδο, αναδεικνύουν τον κινηματικό πλούτο, την πολυμορφία των αντιλήψεων και των επιλογών αλλά συνάμα εκπέμπουν με πιο δυναμικό και αποτελεσματικό τρόπο τον πολιτισμό της αντίστασης και της ρήξης, της αλληλεγγύης και της αυτοδιεύθυνσης. Ουσιαστικά, αποτελούν τα πραγματικά θεμέλια ενός ριζοσπαστικού/ανατρεπτικού κινήματος που μπορεί να στήσει αναχώματα στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό και να οργανώνει την ευρύτερη κοινωνική-ταξική αντεπίθεση των "από κάτω". Η συνείδηση της δυναμικής αυτής από το ίδιο το κίνημα, το βάθεμα της αυτονομίας του και το ατσάλωμα απέναντι στα χτυπήματα του εχθρού αλλά και στην εσωστρέφεια, το ναρκισσισμό και την, εναλλακτική ή μη, πολιτική αφομοίωσή του, αποτελούν σημαντικά επίδικα των καιρών μας. Κι αυτό διότι όλα τα παραπάνω δεν μπορούν να αντιμετωπίζονται ως πρόσκαιρες και εργαλειακές καταστάσεις. Αντίθετα, αποτελούν την υλική έκφραση, το πραγματικό πολιτικό αποτύπωμα των προταγμάτων μας για την ελεύθερη συνεργασία των ανθρώπων και των κοινοτήτων τους που αποφασίζουν ισότιμα και οριζόντια, στεριώνουν την διαφορετικότητα, την αλληλεγγύη και τον αλληλοσεβασμό, νέμονται ισότιμα τον πλούτο τους: την δραστηριότητα και την προοπτική τους, εν προκειμένω.

Υπ' αυτό το πρίσμα, πλέον, το πρόταγμα της αντίστασης και της συλλογικοποίησης, η γέννηση νέων κοινοτήτων αγώνα και ο οριζόντιος συντονισμός τους, η πολυμορφία και η πολλαπλότητα των εγχειρημάτων αγώνα, η κυκλοφορία και η σύνδεση των επιμέρους αγώνων αποκτούν νέο νόημα. Νόημα που δεν εντοπίζεται απλά στο πως οργανώνεται το κίνημα αλλά προεκτείνεται στο πώς οργανώνεται μια κοινωνία που μετασχηματίζεται προς μια ανατρεπτική και απελευθερωτική κατεύθυνση. Και αυτή η οπτική δεν επιτρέπει την ανάγνωση της κατασταλτικής στρατηγικής ως μεμονωμένων περιστατικών που αφορά ή στοχεύει κάποιους και όχι κάποιους άλλους, και το μόνο που μας μένει είναι το «καθήκον» της αλληλεγγύης. Εχει έρθει η ιστορική εκείνη στιγμή που το όπλο μας απέναντι στη καταστολή θα' ναι το ίδιο το κίνημα: η ίδια η οργανωμένη, πολύμορφη και επιθετική κίνηση μας σε όλο το σώμα του Θηρίου. Ετσι ,ώστε κάθε αντικατασταλτική απάντηση να αποτελεί και ένα συγκεκριμένο πλήγμα στο τείχος του σύγχρονου ολοκληρωτισμού που ανοίγει νέα περάσματα, νέες απελευθερωτικές προοπτικές για το σύνολο της αγωνιζόμενης κοινωνίας. Απέναντι στο συμπαγές μπλοκ των κυρίαρχων, δεν μπορούμε παρά να αντιτάξουμε ένα συγκροτημένο και πολύμορφο κίνημα που θα αναμετράται με τις προκλήσεις της συγκυρίας ώστε να απαντά το ιστορικό ερώτημα της κοινωνικής επανάστασης.

Περί αντιβίας

Το σύγχρονο καθεστώς έκτακτης ανάγκης οργανώνει το σύνολο των θεσμών του με τρόπο ολοκληρωτικό ώστε να επιβάλλει στο ακέραιο τις προσταγές της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης και να συντρίψει κάθε ίχνος και προοπτική κοινωνικής αμφισβήτησης. Βασικό του όπλο στην κατεύθυνση αυτή είναι η ανάδειξη της βίαιης υπεροπλίας του. Από τους φοροεισπράκτορες που επιβάλλουν εξώσεις/κατασχέσεις/πλειστηριασμούς μέχρι τους εργολαβικούς μηχανισμούς που κόβουν ρεύμα και νερό σ' όσους δεν τη βγάζουν, και από τους κεφαλοκυνηγούς των ΜΜΜ μέχρι τους αδέκαστους δικαστικούς επιμελητές που «βεβαιώνουν χρέη» και διώκουν μικροοφειλέτες, οι κρατικοί μηχανισμοί ξερνάνε βία και φόβο πάνω στο σώμα της κοινωνίας. Ταυτόχρονα, οι άτεγκτοι εκπρόσωποι του Νόμου και της Τάξης (βουλευτές, υπουργοί, διανοούμενοι, δημοσιογράφοι κ.α) που καταδικάζουν τη βία απ' όπου κι αν προέρχεται, στρώνουν το χαλί για την διεύρυνση του μονοπωλίου της βίας από τους αστυνομικό-διωκτικούς μηχανισμούς του κράτους. Οι βασανισμοί αγωνιστών μέσα στη ΓΑΔΑ, οι εισβολές της Αντιτρομοκρατικής σε σπίτια συντρόφων, ο αναβαθμισμένος ρόλος των ΕΚΑΜ απέναντι σε καταλήψεις, κατειλημμένα εργοστάσια και κινητοποιήσεις σε φυλακές και στρατόπεδα συγκέντρωσης, η στρατιωτική κατοχή ολόκληρων γεωγραφικών περιοχών (πχ. χωριά της ΒΑ Χαλκιδικής), αποδεικνύει ότι η κρατική βία δεν περιορίζεται στο ρόλο του φόβητρου και της προληπτικής δύναμης αλλά αποτελεί τον πολιορκητικό κριό του καθεστώτος απέναντι στις κοινωνικές εντάσεις. Μπροστά στο ενδεχόμενο ανεξέλεγκτων ταραχών, οι δολοφονικοί μηχανισμοί του κράτους όχι μόνο θα περιφρουρήσουν το μονοπώλιο της βίας με κάθε κόστος αλλά, αναπόφευκτα, θα εντείνουν την οχύρωση, τον υπερεξοπλισμό και τη γενίκευση της κατασταλτικής βαρβαρότητάς του, ανεξαρτήτως κόστους. Το κράτος όσο ποτέ άλλοτε οργανώνει την πολεμική του μηχανή κοιτώντας στο εσωτερικό της επικράτειάς του.

Μέσα σ' αυτή τη συνθήκη, ως αναρχικοί-αντιεξουσιαστές, δεν μπορούμε παρά να θεμελιώσουμε εκ νέου την επικαιρότητα και την κρισιμότητα των προταγμάτων μας γύρω από την ανατρεπτική και απελευθερωτική επιλογή των βίαιων μέσων πολιτικής δράσης. Θεωρούμε κομβική τη σημασία της άμεσης δράσης και των βίαιων μέσων αντίστασης στον αγώνα των κυριαρχούμενων απέναντι στο κράτος και το κεφάλαιο. Παρά την αγωνιώδη προσπάθεια των καθεστωτικών μηχανισμών να ξαναγράψουν την ιστορία των κοινωνικών-ταξικών αγώνων από τον εμφύλιο και την μεταπολίτευση ως και σήμερα και να αποπολιτικοποιήσουν/δαιμονοποιήσουν την επιλογή της βίαιης αντίστασης των «από κάτω», δεν μπορούμε να κάνουμε βήμα πίσω από το ιστορικό δίκιο των καταπιεσμένων να απαντούν με βία στη βία των τυράννων τους.

Αυτόματα, ανοίγει το ζήτημα της κοινωνικής-ταξικής αντιβίας ως αναπόσπαστο κομμάτι της κινηματικής αυτοάμυνας. Η περιφρούρηση των διαδηλώσεων και οι συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής, η έμπρακτη υπεράσπιση των καταλήψεων και άλλων εγχειρημάτων και το τσάκισμα των φασιστικών ταγμάτων εφόδου, αποτελούν κομμάτια των δικών μας αυτονόητων που δεν μπορούν να περιοριστούν στα γνωστά τετριμμένα. Η οργανωτική και πολιτική αναβάθμιση των συζητήσεων και των πρακτικών μας για την υπεράσπιση του συλλογικού μας εαυτού, οφείλει να' ναι και μια διαδικασία ισότιμου συλλογικού προβληματισμού, αναδιαπραγμάτευσης, διασάφησης και δέσμευσης.

Θεωρούμε σημαντική την διαμόρφωση ευαίσθητων πολιτικών αντανακλαστικών τα οποία μπορούν να διασπάνε το τείχος του φόβου και της αδράνειας που συχνά βαραίνει τους ώμους μας. Η πολιτική νηφαλιότητα και η κινηματική συγκρότηση δεν μπορούν να διαγράψουν ούτε να απογυμνώσουν την κίνηση των αγωνιζόμενων από την οργή, την ορμή και την εξεγερτικότητα τους. Αντίθετα, η συγκροτημένη αντίληψη και κουβέντα για τα βίαια μέσα αντίστασης μπορούν να διαμορφώσουν ολοκληρωμένα σχέδια και τακτικές ώστε η «νομιμοποίηση» και η πολιτική ευστοχία των βίαιων μέσων αντίστασης να αυξάνουν με γεωμετρικό ρυθμό την αποτελεσματικότητα τους καθώς και την ευκρίνεια των νοημάτων τους. Οι δυναμικές απαντήσεις στην εργοδοτική τρομοκρατία, τις δολοφονίες εργατών και μεταναστών, την προώθηση του σύγχρονου δουλεμπορίου, το σαμποτάρισμα των μηχανισμών ελέγχου και επιτήρησης σε κάθε σημείο των πόλεων, οι επιθέσεις σε φασιστικά γραφεία και σε αστυνομικά τμήματα, οι δολιοφθορές σε εργοτάξια και κατασκευαστικές εταιρείες που λεηλατούν τη φύση, η στοχοποίηση θεσμών και προσώπων που εμπλέκονται στην οικοδόμηση του σύγχρονου ολοκληρωτισμού καθώς η πολύμορφη καταστροφή κρατικών και καπιταλιστικών συμβόλων και υποδομών αποτελούν μερικά μόνο από τα αυτονόητα του ευρύτερου αναρχικού κινήματος που αποτελούν «αυτοτελείς» πράξεις αλλά και ανοιχτές προτάσεις/σχέδια δράσης προς το σύνολο των αγωνιζόμενων ανθρώπων και τη ροή κάθε επιμέρους κοινωνικού-ταξικού αγώνα, καταργώντας στην πράξη λογικές πρωτοπορίας, φετιχισμού και εξειδίκευσης. Η οργανωμένη και στοχευμένη επιλογή της βίαιων μέσων πολιτικής δράσης που δεν περιορίζεται σε μεγάλες διαδηλώσεις και «κινηματικά ραντεβού» αλλά διαχέεται μέσα στην καθημερινότητα και αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της πολιτικής μας τακτικής, μπορεί αφενός να αντιστρέψει την εσωτερίκευση του φόβου από πλευράς των «από κάτω», και, αφετέρου, να συμβάλλει στην αποδαιμονοποίηση της επιλογής της βίαιης αντίστασης, μέσα και έξω από το κίνημα. Κυρίως, όμως, έχει να συμβάλλει στην ίδια την εξέλιξη των κοινωνικών-ταξικών αγώνων.

Συντονισμός Αναρχικών Κοινοτήτων Αγώνα νότιας-ανατολικής Αθήνας

αναρχική συλλογικότητα Ναμούς (Αργυρούπολη, Ελληνικό, Γλυφάδα) - αναρχική συλλογικότητα Απόπυρα (Ηλιούπολη) - αναρχική συλλογικότητα Vogliamo Tutto e per Tutti (Ν. Σμύρνη) - Ελευθεριακό στέκι Πικροδάφνη (Μπραχάμι) - Πρωτοβουλία αναρχικών/αντιεξουσιαστών από τους πρόποδες του Υμηττού (Βύρωνας, Παγκράτι, Καισαριανή, Υμηττός)